

שמעון בוזגלו

מדשאות הוליווד

שירים

אפריל בלבנון

אם נדמה שלקראת האביב
רק העצים מתעוררים - טעות!
ארו חסן וירק מתמר לו
מהמפשעה שלי
ומסתכל מהצמרת על הנוף הנפלא.
תראי, תראי, הוא אומר לה.
והיא - מוצפת באצטרכלים -
מסתכלת אתו על הנוף הנפלא.
מסתכלת ופורחת ברעד.

פסטיבל בורוכוב

אופירה, אשתי, נסעה הבקר לחו"ל -
ילדיו על לבי הכואב, נשות בורוכוב,
בכו על מטתי הריקה.

- לכמה זמן היא נסעה, שכן?

אללי, נשות בורוכוב סמריט,
לארבעה ילדות נסעה לי.

- לאן היא נסעה, שימון שלנו?

אללי, בנות, לפסטיבל מיינכן.

- מטה ריקה, שכן שלנו, היא מראה נורא.
ארבעה ילדות - זמן ארץ.

ארץ, שכנות, ארץ.

- נסעה לה לחגוג בפסטיבל
והשאירה אותך פה לבד?

אללי, שכנות שלי, נסעה לפסטיבל.

- נסעה לה לפסטיבל!

השאירה אותי להתלכסן במטה,
להיות לבד בחשך.

- לָבֵד, מִסָּבֵן, בַּחֲשָׁד.

יִלְדוּ עַל לְבֵי הַבּוֹאֵב, נְשׁוֹת בּוֹרוֹכּוֹב,
בָּכוּ עַל מִטְּתֵי הָרִיקָה.

- בְּלִי יִלְלוֹת, שִׁימוֹן שְׁלֵנוּ:
כָּל לִילָה אַחַת מֵאַתְנָנוּ
תִּבּוֹא לְמִלָּא תַּחֲמִטָּה,
לְגֵרֵשׁ מִמָּדָד תַּחֲשִׁשָּׁד.

כָּל לִילָה?

- בְּלִי יִלְלוֹת, שִׁכֵּן שְׁלֵנוּ,
אַרְבָּעָה לֵילוֹת בְּבוֹרוֹכּוֹב שְׁטֶרֶסָה
נִחְגֹּג בָּזָה פֶּסְטִיכָל
שְׁמִינֶכֶן לֹא יִדְעָה מַעוֹלָם!

נובמבר 2013

לא יאמון, פעם הייתי בן 25!
 אם כי, מה, זה לא חשבון פשוט
 שאי-אפשר להיות בן 52
 בלי להיות לפני בן 25?
 מר הלפרין בקש ממני:
 "תשאר אתי עוד קצת".
 הוא היה בן 95,
 חבר בגדוד נהגי הפרדות,
 הביר אישית את טרומפלדור.

אבל הייתי בן 25
 וחשבתי רק עליה,
 על גופה שפוצץ אותי מענג,
 על מבט התכלת שלה
 שהמית אותי מאשר.
 אספתי אותה עם האופנוע
 ונסענו לתל חי.
 כל היום הודינו
 ליד האריה השואג,
 אבל חיינו כל כך בני 25,
 עד שבגרון נחר הוא התאבן בסוף.

ולמרות שאחרי ההיסטוריה
 מר הלפרין עבד בדאר -
 קדם בדאר המנדטורי
 ואחרי בן בדאר ישראל -
 הוא ידע.

אֲבָל אֲנִי, אִיךָ יִכְלְתִּי לַדַּעַת
שֶׁהוּא יָמוּת יוֹמִים אַחֵר כָּךְ?

הָיִיתִי כָּל כָּךְ בֶּן 25.

הַבֶּקֶר שׁוֹב נִזְכַּרְתִּי בְּיוֹן הָעֵתִיקָה -
 אֵלַי כִּי אֵיךְ שֶׁקָּמְתִי,
 שְׁאֵבְתִּי תֵּאָבֵק בְּבֵית.
 אֲנִי אֹהֵב שְׁטִיחִים נְקִיִּים.
 "אֵד בְּשִׁבִּיל זֶה - יֵשׁ לְהִזְע".
 בְּעֶקֶר אִם חַיִּים
 בְּיָפוֹ,
 בְּקִיץ,
 וּמִשְׁתַּקְקִים לְמוֹם קָרִים.

כֵּן, יוֹן הָעֵתִיקָה.
 מַעְיֵן קָטָן מִפְּכָפֹד
 מִתַּחַת לְעֵץ הַתְּפוּחַ,
 בְּרִיזָה רַבָּה עַל זַעַה.
 שׁוֹמְעִים תִּצְחָקוֹק מֵאַחֲרֵי הַשִּׁיחִים?
 שׁוֹם דָּבָר שֶׁיֵּצֵא מִשֵּׁם
 לֹא יִפְתִּיעַ אוֹתִי:
 נִימְפָה, שׁוֹעֵל, אוֹ סִפְפֹּו בְּעֶצְמָה.
 שִׁנָּה נְמַסְכֶּת עַל הַגּוֹף,
 שְׁתֵּשׁוּשׁ מֵרֵב שְׁאִיבָה.
 שִׁנָּה עֲמָקָה.

עֲמָקָה.

וְהִיא שׁוֹב בָּאָה אֵלַי.
 שׁוֹב צְעִירָה וְעִירָמָה כָּל בָּד.
 שׁוֹב מוֹשִׁיט אֵלַיָּה יָד.
 שׁוֹב הִיא נִעְלָמָה.

חִבְּקֵנוּ שׁוּב נִזְכְּרֵנוּ בְּיוֹן הָעֵתִיקָה
וְהִיִּיתִי חֵיב,
מִכֶּרֶח,
לָקוּם לְשֹׂאב אֶת הָאֶבֶק.

עפּסוסים בעמק זבולון

יש דברים שרק אחרי הרבה שנים
מבינים מה הם היו באמת.
אלהים, במה שהייתי מאהב!
הייתי בגיל עשר, פחות או יותר,
היא היתה במעט בגיל של אמי,
וספק אם בכלל הבחינה בילד
שחמניות פרחו מעיניו מול פניה.
וגם היום אם תשאלו אותי
את מי אני הכי אוהב -
את כל הנשים בעולם.
ובמי אני הכי מאהב -
באלה עם הקמט הקטן,
במוח,
ליד העין או בצד הפה,
שכמה שלא חוברים בו
לא מגיעים לסוף.
וזה הדבר הכי יפה בעולם -
כמו שספפו אמרה.

Labuntur anni*

אי, הונגן, השנים החולפות,
אי, הן חולפות באמת!

בשתייתי צעיר והתפתלתי במטה
עם גופה הצעיר, היפה כל כך,
שאפתי לנסק לסנט במרום אפי:
מאתים חכמים בלי סוף,
שבחנו בקפידה כל זיע שלי,
הסתכלו במבט שלא הבנתי אותו
על הסדין שנאק מתהנינו.

אי, הונגן, השנים החולפות -
היית מאמין? -
הביאו אותי לסנט הזה.

ואני יושב לי עם מאתים נשואי הפנים,
שצדעיהם אפרים ועיניהם בלרואות,
ואנחנו צופים בסרט ישן
שרואים בו - לא תאמין! -
את גופי הצעיר
עם גופה הצעיר, גופה היפה כל כך.
ואני מבחין איך הפכט שלא הבנתי אותו
בא שוב לפנים שלחם -
ושלי -
ומאתים ואחד חכמים בלי סוף
נאנקים, אי, איך נאנקים!

2012

* Labuntur anni - מלטינית: "השנים החולפות". מתוך שיר של הורטיוס
(ספר ב, 14).

הטבח השוודי

מֵלֵא בְּמַחֲשָׁבוֹת, הָרֹאשׁ שְׁלִי,
כָּל הַחַיִּים הוּא מֵלֵא בְּהֶן.
בְּעֶקֶר בְּבֶקֶר.
וְאַלְלָה יוֹסֶתוֹר כְּמֹה הֵן מְפֻרָּטוֹת!
אַרְבַּע שָׁנִים הִכְשָׁרָה בְּסִיסִית,
וְאַחֵר כְּדֹ קוֹרְסִי הִעֲשָׂרָה שָׁנִים -
טוֹב, בּוֹא נִבְדֵּק מֶה חָשׁוּב:
נְהִיגָה מִהִירָה, טִים,
עֶרְבִית (שָׁנָה, שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת בְּיוֹם),
מַעֲקָב, מַעֲקָב נִגְדִי.

כְּרוֹר, אֲנִי עֶסוֹק בְּתַכְנוּן
הַמְסַלּוֹל לְקוֹמַנְדוֹ תִּימִי.

אִזּוֹ אַתֶּם מְבִינִים
שֶׁהֵן לֹא רַק מְפֻרָּטוֹת,
אֵלֶּא אֲלֵלָה יוֹסֶתוֹר אֵיזָה אֶהְבְּלִיּוֹת?
אוֹפִירָה, אֲשֶׁתִּי - זֹכְרִים? -
אוֹמֶרֶת לִי

שֶׁבְּבֶקֶר אֲנִי פֶלֶט
שֶׁלֹּא הִיָּה מְבִיֵּשׁ
אֶת הַמִּדְפָּסוֹת שֶׁל נָאֶס"א
(שׁוֹב אֲנִי חוֹשֵׁב עַל Pigs in Space)*.

הַפְּנִמְזִיּוֹת, אֲנִי אוֹמֵר לָהּ,
אֵלֶּה הַפְּנִמְזִיּוֹת בְּלִילָה,
הַפְּנִמְזִיּוֹת שֶׁלֹּא מִתְמַמְשׁוֹת
לֹא בְּיוֹם וְלֹא בְּלִילָה.
הַשִּׁיחוֹת, אֲנִי אוֹמֵר לָהּ,
אֵלֶּה הַשִּׁיחוֹת עִם הַסֵּנֵט שְׁלִי:

מאתים נשואי פנים
שנותנים לי את כל הבמה,
רק לי לבדי,
לנאם פמה שאני רוצה,
אבל - וזה התנאי שלהם -
בפקר בלבד.
אחר כך הם משתלטים על הפודיום,
ואני נשאר עם החלומות, אופירה,
החלומות שלא מתגשמים -
בבר אמרתי לה -
לא ביום ולא בלילה.

* Pigs in Space - קטע קבוע בסדרת הטלוויזיה "החבובות"
(The Muppet Show).

שבת, דקה לפני שקמתי

היא עמדה עירומה בשולי גן צבורי,
מעין קירקה מודרנית,
ופתתה אותי.

ברור שהתפתיתי.

שכבנו בפרומרוט,
אני זוכר כל פרט,
ואז הפיעה אותי לשדה התעופה -
הייתי צריך לנסע לכמה ימים.
אז שנים.
אולי.

לא זוכר.
בדרך הייתי צריך לאסוף משהו
מאיזה בית קרוב.
האמת,
פחדתי שהיא תעלם לי עם המזוודות,
אבל לקחתי את הריסק.

היא חבתה לי.

נשקתי אותה בשדה על הלחי,
והלכתי לעמוד בתור הארץ.
הפעם לא התעצבנתי,
וגם חוץ לארץ לא הייתה נוראה כל כך:
איך היא תהיה
אם קירקה מתכה לך -
שופעת עירם מפתה -
בשולי גן צבורי?

2013

לחמים

שישה שירים

שיפון חמניות

תשכחו מזנה, ג'וני סמית מדקוטה
לא אכל בחיים שלו לחם טעים
כמו זה שאכלתי היום,
ונאפה מהחטה, שהוא ובנו ג'רי
קצרו בשדות הלא יאמנו ההם,
שבהם, עם שחר, מתניעים את הקומבין,
יום שלם, ביחד עם השמש,
שמעלה לג'רי את המחשבות,
שורפת לו ת'מחשבות
איד בבר תקופה לא קצרה
היא מחיכת אליו
לילה טוב מאלץ
ומפנה אליו גב יפה כמו חטה.

בצהרים, כשהשמש עמדה בזנית
כמו הזין שלו בלילה הריק,
ולמרות שקצה השדה
נגע עדיו באפק,
אביו וחבריו הסתכלו בלי מלה
איד הוא קופץ מתקומבין והולך.

שעות אחר כך, החשך והוא
פתחו את הדלת לבית.

כפרי צרפתי

לא שאני משגע על הלחם הזה,
אבל קשה להתובח עם ניהוח רומנטי
של ארוחת בקר עם מפת משבצות,
קפה,
חמאה,
כפרי צרפתי חם,
באן, או בפרובנס.

אה, פרובנס!
איך אפשר להתובח עם שם רומנטי כזה!
נדמה לי שם זה היה
שהוא נתן לה טרמפ,
וליד כרם של ענבי מרלו
סטה מהקביש לשביל ציורי
ועצר מתחת לעץ מחט שלו.
היא היתה צעירה וחדה,
והרגלים שלה היו לא רק יפות.
עם יד על התרמיל היא קפצה מהרכב
ובכל המהירות ברחה באחו הירק
בין צפרנים לאירוסים צורחים.

מי יודע כמה זמן רדף אחריה
אותו כפרי צרפתי,
אבל לא זאת הסבה - נדמה לי -
שאני לא משגע על הלחם הזה.

לחם חי

לָחֶם חַי, כָּכָה קָרָאוּ בְּיָלְדוּתִי
לָלֶחֶם מַחֲטָה מִלֵּאָה.
לִפְעָמִים גַּם "לָחֶם שְׁחוֹר".
אֱלֹהִים, הַיְלָדוֹת הַהֵיא,
וְהַנְּעוּרִים,
אֶפְלוּ הַבְּגָרוֹת אַחֵר כֶּךָ -
תִּגִּידוּ, מָה לִּי וְלָהֶם?
נִכּוֹן, הַלָּחֶם מִנָּח עַל הַשִּׁלְחָן,
שֶׁלֶם, לִבְצֹעַ, לֹא לִפְרֹם,
לַיָּד בְּקַבּוּק שֶׁל בִּירָה נֶשֶׁר,
וְהַסְבִּינִי, לָמָּה אֵין סִבִּין בַּשִּׁלְחָן?
כִּי אֵת הַסְבִּין הִיא מוֹלֵהִיטָה מַעַל הַבִּירָה
וּמַנְיַחָה עַל גַּב כַּף הַיָּד שֶׁל בִּתּוֹת.
בְּגִלָּל זֶה אֵין סִבִּין בַּשִּׁלְחָן.
רַק לָחֶם חַי. וּבִירָה. נֶשֶׁר.

אֱלֹהִים, הַיְלָדָה הַהִיא,
הַיְלָדָה הַהִיא,
בְּמַעַט אִמְרָתִי אַחֲזוֹתִי.

בְּסִמָּת

בְּסִמָּת -

בְּמִדָּה עֲדִינֹת יֵשׁ בְּשֵׁם הָזֶה!
גַּם אִם הוּא רַק תַּחֲלִיף
לְשִׁיפֹן הַחֲמוּנִיּוֹת הַנִּפְלָא שְׁלִי.
אֲבָל אֵיךְ פֶּרַנְק הָיָה יָכוֹל לָדַעַת אֶת זֶה
כְּשֶׁפָּגַשׁ אֶת חֲנָה?
בְּסִמָּת עִם תַּחַת קֶמֶן וְעֵנֶג
וְחִיּוּד קֶמֶן וּמִבִּישׁ
וְעֵינִים, אַח הָעֵינִים הָאֵלֶּה
הַתְּכֵלוֹת, עֲנֻקִּיּוֹת!

נָו, מִי לֹא הָיָה רוֹצֵה לְגִמֹּר כָּאֵן תִּשְׁיִיר?
הָרִי בָּלֵם יוֹדְעִים אֶת הַמְּשֻׁף:
נִוְלְדוּ לָהֶם שְׁלֹשָׁה גִּרְגָּרִי בְּסִמָּת,
הַתַּחַת שְׁלָה הַתַּעֲבָה,
הַחִיּוּד הַתִּיבֵּשׁ,
וְהַלָּחִם נִתְקַע לָהּ בְּשֻׁנִּים
כְּשֶׁבִּהְיָה בְּשָׂמִים הַתְּכֵלִים, עֲנֻקִּים הָאֵלֶּה -
אֲבָל אֵיךְ פֶּרַנְק הָיָה יָכוֹל לָדַעַת אֶת זֶה
כְּשֶׁפָּגַשׁ אֶת חֲנָה?
אֵיךְ, בְּסִמָּת, הוּא הָיָה יָכוֹל לָדַעַת אֶת זֶה?

מִן הַסֶּתֶם, אִם אַתֶּם לֹא אוֹפִים בְּנֵי שְׂבָעִים
 אֵין לָכֶם מִשְׁגַּח מִזֶּה לָּחֶם קִסְטָן,
 בְּמַח לֹא אֵיךְ הוֹגִים אֶת זֶה.
 גַּם לִפְרֶנֶךְ לֹא הָיָה מִשְׁגַּח,
 לִפְחוֹת לֹא עַד עַכְשָׁיו.

בְּגִיל אַרְבָּעִים וְאַחַת
 וְגִירוּשִׁים מְרִיִּים
 הוּא לֹא הָאֱמִין בְּמָה אֲוִיר יֵשׁ בְּעוֹלָם -
 הַחֲזוֹה הַמִּתְנַפֵּחַ שְׁלוֹ שְׁאֵג בְּמוֹ אֵלִים,
 וְהַזֵּין שְׁלוֹ הַמָּה,
 הַזֵּין שְׁלוֹ הַכָּה, הָלֵם, הַתִּיזוּ עַל סְבִיבוֹתָיו.
 וְלִמְרוֹת הַדִּירָה הַבְּמַעֵט רִיקָה
 מִצָּא כָּל בֶּקֶר סְבִין
 לְחַתֵּךְ מִחֶסֶסֶטֶן הַחֲמִים
 פְּרוֹסוֹת נִקּוֹת, שְׁוֹת בְּעֶבֶן,
 לְהַכִּין כְּרִיכִים מְקַפְּדִים:
 שְׂכַבְתָּ סְלָמִי,
 שְׂכַבְתָּ צִדָּר,
 שְׂכַבְתָּ פְּרוֹשׁוּמִי,
 שְׂכַבְתָּ רוֹקְפוֹר,
 וּבִתְנוּךְ מְלֻפְפוֹן וְזִיתִים.
 שְׂחֹזִרים.

שְׁלֹשָׁה כְּרִיכִים, כָּל בֶּקֶר, לְגִרְגָּרִים שְׁלוֹ,
 שְׁלִידוֹת שְׁלֵמָה בְּלֻעֲדִיו
 הַגִּיעוּ בְּכָר לְבֵית הַסֶּפֶר
 עִם כְּרִיךְ שׁוֹקוֹלֵד שְׂהַכִּינָה אֲמָם.

אחד העם-פינת הבימה, תל אביב

אֵה, בְּמֹה אֶהְבֵּתִי אוֹתָךְ גִּבְרִיאֵלָה
בְּשִׁפּוּסִסְתָּ לְךָ בְּרָחוּב עִם חֲמוּקֵי אֲנָנִךְ
שָׁרְקָעוּ
פַּעַם זֶה
פַּעַם זֶה.
אֵה, בְּמֹה אֶהְבֵּתִי אוֹתָךְ גִּבְרִיאֵלָה,
וְכָל הֶרְחוּב הַתְּמָלָא לִי
סוּסִים,
סוּסִים שׁוֹעֲטִים.

2012

הרצל 55, עכו

לָמָּה שָׁרַק פִּסְוֹאָה יִהְיֶה לּוֹ?
הִנֵּה הִגִּיג מִשְׁלִי:
בְּשִׁהֲיִיתִי יֶלֶד, רָאִיתִי מְכַשֶּׁפֶת.
לִילָה,
הַשְׂכִּיל בֵּין הַבְּלוֹק שְׁלִי
לְבֵית הַבּוֹדֵד.
מִגִּבֵּה מֵאָה שְׁלֹשִׁים סְנְטִימֶטְרִים
הִיא הִיתָה עֲנָקִית,
מִצְעָפֶת,
לְבוּשָׁה בְּשִׁחוּרִים.
בְּרוּר שְׁאִין מְכַשְׁפּוֹת, עֲבָדָה -
בְּמִבְטָ שְׁנִי הִיא נֶעְלָמָה.
מֶה שְׁמוּכִיחַ שֶׁהֵן בֶּן קִימוּת.

הַבֵּית הַבּוֹדֵד הֵהוּא.
פַּעַם אָפְלוּ רָאִיתִי
אֶת הַבְּלוֹנְדִינִית שֶׁנָּגְרָה בּוֹ.
נָּרוּ בּוֹ עוֹד בְּלוֹנְדִינִים, אוּלִי,
אֵלֶּא שְׂאֵף אֶחָד מֵעוֹלָם לֹא רָאָה אוֹתָם.
בְּשִׁהֲתַבְּנִרְתִּי, הַכִּנְתִּי
שְׁלֹמִכְנָה בְּזֶה קוֹרְאִים "בֵּית עֶרְכִּי" -
אֲבֵל זֶה בְּכָר לְשִׁיר אֲחֵר.

בְּכָל אֶפֶן, אִם מְדַבְּרִים עַל זֶה,
בְּשִׁהֲתַבְּנִרְתִּי גַם אֶבְדֵּתִי עֲנִין
בְּהִגִּיגִים וּמְכַשְׁפּוֹת.
אֲבֵל בְּלִילָה נִי עֲדִין
בְּגִבֵּה מֵאָה שְׁלֹשִׁים,

וּבְשִׁהֲעֲנִים רָצִים בְּבִהְלָה
סָבִיב תִּירָה חֲמִלָא,
הֵן עֲדִין נַעֲלָמוֹת לִי -
בְּמִכְּטִי שְׁנִי -
הַמִּצְעָפוֹת,
הַגְּבוּהוֹת,
לְבוּשׁוֹת הַשְּׁחוּרִים.

עמק רפאים 16, ירושלים

א

איך הלב מתפוצץ לי לפעמים -
ממוש! לא קלישאה! -
בשאיני נזכר איך לא הורתי
לגוף המתעורר שקלה
ולפנים שהבהבו מאשר.
איך יכלתי לומר לה,
או לה,
או לה,
או לה,
שרציתי רק לזין?

פעם, בפיצריה אחת,
ראיתי נער שכל כך דמה לי.

ב

איך אהבתי לזין!
אה,
איך אהבתי לזין!
לפעמים תהיתי למה,
אבל כל פסיכולוגיה
נראתה לי קרימינולוגיה
בשהיא
או היא
התפשטתה מולי.
בעקר היא -

הִיִּיתִי צָרִיד אוֹלִי
אֶת כָּל הַשָּׁנִים מֵאָז,
בְּדִי לְהַבִּין,
אִז סֶתֶם לְהִקְשִׁיב,
בְּשִׁקְחָשָׁה לִי:
"תִּשָּׂאֵר עוֹד קֶצֶת,
אֵל יִגְלֶךְ".

וְהִלַּכְתִּי.

שאל אביגור 7, תל אביב

הוילזנות מתעברים ברוח,
צרחות העורבים חדות יותר -
זהו, הפתו הכנים רגל.
כל שנה אני מתאמץ
לראות לו תעלים,
אבל פה, במזרח הים התיכון,
בצעד הפא שלו יגיע החורף
ויבעט אותו לכל -

רציתי לומר, במוכן, "השדים",
אבל מזה יש לי מספיק בליקה.
כלומר, במה פעמים
אפשר למות לפני השנה?
המון, אני אומר לכם,
המון פעמים.

הוילזנות מתעברים ברוח,
גם בליקה,
קריר יותר בליקה.
תנים ויללות בשטח הפתוח,
ינשופים במקום עורבים,
אבל אני מזיע.
אלהים, איך שאני רועד ומזיע.
חריקת דלתות,
צווחת מיתרים -
את זה שומעים רק בסרטי אימה.
אצלי, שקט.

רק המים הלילים מהברז
בשאני מצחצח שנים.
שקט בין הגב שלי לקלשון.
שקט בין הכיור למטה,
שאבא שלה שנה אחרי
שוכב בה לחבק אותי
עם מה שנשאר מגופו.

היילונות מתעברים ברוח,
טובות, טובות בבקר
הצרחות של העורבים.

אסלות בטורונטו

לא קשה לי לשיר
על האשה שאבדה לי
בשדה התעופה -
אי אי, המבט שלה.
לא אשבח אותה לעולם,
גם אם שכחתי לגמרי תפניה -
אני שר לי בקלות עליה,
או על הבן הקטן שלי,
אי, מחמל לבי, נח.

לפעמים גם על גמחות הפלע
המכסות ירקת,
שם, בנמל הישן
עם המים הצלולים -
זוכרים שהיו פעם מים צלולים? -
ומלפפוני הים.
טוב, לפחות בתוכי אני שר על זה
(ועל בוכבי הים).

אבל על מה שאני רוצה לשיר לי עכשו,
זה שקורא לי המון פעמים
לשאג עליו שירה,
אופירה, הוא אף פעם לא יוצא לי.
איך אפשר לשיר, תגיד,
על מי שרודף אחריך כל לילה,
מגניח בימים מפחי האשפה
עם שערות ארבות בלי גוף,
בוקע מאסלות?

לא, אופירה, תסלחי לי
אם זה גורם לך קצת לקנא,
אבל קל לי, הרבה יותר קל לי
לשיר
על אותה אישה שאבדה לי,
שם,
בשדה התעופה במורונטו.

שיר רוסי

מֶזֶה הַפֶּעַם לָקוּם,
לֵאכֹל,
לְתַקַּע גֶּרֶפֶס,
בְּלִי לְשִׁיר?
תַּהַרְגוּ אוֹתִי אִם יֵשׁ לִי מִשְׁגַּ
מֵאִיפֶה צָצוּ שְׁנֵי הַבְּתָמִים הָאֲדָמִים.
אֲנִי מִתְכַּוֵּן, אֶתְמוּל בְּלִילָה,
בְּשֶׁהִשְׁתַּנַּתִּי,
פֶּתֶאֱם הֵם הִתְחִילוּ לָזוּז, בְּיַחַד,
מִהָאֶסְלָה, לְאַרְךָ כָּל הַמְקַלְחָת,
עַד אַחֲרֵי הַדִּלְתָּ.

וּבְבִקְשָׁה, אֵל תַּגִּידוּ לִי
שָׁזָה הָרֹאשׁ הַקּוֹדֵחַ שְׁלִי.

וְגַם מֵאֲבֵא שְׁלִי -
כַּמָּה שְׁאֲנִי לֹא מְנַסֶּה לְבָרַח,
בְּשִׁגְרִדְתִּי קֹדֶם תִּפְתָּח
רְאִיתִי שְׁאֲנִי מְגִרֵד תִּפְתָּח שְׁלוֹ.
אֱלֹהִים, אֶפְלוּ מִשִּׁיר
אֲנִי כָּכָר לֹא יָכוֹל לְבָרַח.

וּבְבִקְשָׁה, אֵל תַּגִּידוּ לִי
שָׁזָה הָרֹאשׁ הַקּוֹדֵחַ שְׁלִי.

הרי תראו מה נשאר בלי לשיר:
לקום (כמו שזמזמתי בהתחלה),
לאכל,
לתקע גרפם,
נו, נו, ולבדק
אם הם - באמת - מאחורי הדלת.

ממתקי אלי

יש בְּאַלֶּה שְׁקוֹרָאִים לָהֶם שְׁדִים,
לְיִצְוֹרִים הָאֶלֶה שְׁרֹאִים בְּמִסְדְּרוֹן
בְּשֻׁקִים בְּאַמְצַע חֲלִילָה -
שִׁיחִיה,
לֹא אֶכְפֹּת לִי מֵה שְׁמָם,
גַּם אִם יִתְבָּרַר שְׁקוֹרָאִים לָהֶם שִׁימוֹן,
וְלֹא אֶכְפֹּת לִי אֶפְלוּ מִי הֵם,
גַּם אִם יִתְבָּרַר שֶׁהֵם סִנְטָה קְלָאוּם.

אֶה, בֶּן, סִנְטָה קְלָאוּם -
בְּשִׁהִייתִי יֵלֵךְ, הִיָּה אֶחָד בָּזָה
עַל קִפְסַת הַמִּמְתָּקִים מִפֶּח
שֶׁהֵבִיאוּ הוֹרֵי מְמוֹרוֹקוֹ,
בְּיַחַד עִם חֲלִילִי בְּדִיל, שְׁמִלּוֹת
וְאִינְסוֹף חֲלוּמוֹת.
אֶה, אֵיךְ אֵת כָּל הַמִּמְתָּקִים בְּקִפְסָה
הַחֲלִיפּוּ בְּלִי תַפְיָרָה!

דִּי אַתָּה, דִּי עִם הַזְכְּרוֹנוֹת!
שִׁימוֹן אוֹ סִנְטָה קְלָאוּם,
שְׁדִים אוֹ דְמוֹנִים,
בְּשִׁאֲנִי קָם לִי בְּאַמְצַע חֲלִילָה,
אֲנִי מִבְּקָשׁ:
שֶׁהִמְסְדְּרוֹן -
אַתָּם שׁוֹמְעִים? -
יְהִיָּה רִיק.
וּבְשִׁאֲנִי מִשְׁתִּין -
אַתָּה שׁוֹמְעַת אוֹתִי? -
בְּבִקְשָׁה, תַעֲמִדִי לְיָדִי.

בחוּדש מָרֶם הַנִּפְלֵא

לחנן שניר

אֶפְלוּ בְּנֵי אָדָם יְכוּלִים לְהָרִיחַ פָּחַד.
אֲנִי הִרְחָתִי אוֹתוֹ.
אֲנִי מִרִיחַ אוֹתוֹ עַד הַיּוֹם.

אוֹרוֹת פָּנָם הִכְבִּישׁ מַעֲבָר לְגֹדֶר
הָיוּ לְבָנִים עַד זֶדוֹן,
אֲבָל סֶפֶק אִם הָיָה בְּכָל צֶרֶף בָּהֶם
לְכָלֵב הַזֶּאֱב הַגָּדוֹל
שֶׁהִתְרוֹצֵץ בְּתַזְזִיתוֹת מִתְנַשֵּׁפֶת
מִסָּבִיב לְמִשְׁטַח הָעֵץ,
שָׁם, עַל הַשָּׂבִיל הַבָּצִי.
בָּאָף הַפְּלִאִי שְׁלוֹ, שֶׁאֲבוֹת אֲבוֹתָיו
עָמְלוּ לְשַׁכֵּל לְמַכְשִׁיר קַמְלָנִי,
הוּא הִרִיחַ אֶת גּוֹר הַחֲתוּל
מִתַּחַת לְמִשְׁטַח, מְכוּץ.

בְּרוּר, עָשִׂיתִי בְּחַיִּים שְׁלִי
בְּמֹה דְּבָרִים מְרֻשָּׁעִים.
לֹא, אֲנִי לֹא מִתְחַנֵּן לְזִכְרוֹנוֹת
שֶׁיִּרְפוּ מִמֶּנִּי לְרַנֵּעַ,
וְאֲנִי לֹא עַד כִּדִּי כֶּן נִכְזָה
שֶׁאֲבַקֵּשׁ סְלִיחָה מֵאֵלָה שֶׁפָּנְעָתִי בָּהֶם.

בְּמָרֶם 1997,
בְּלִילָה קָרָה,
לִיד הַרְפָּת,
בְּקִבוּץ בְּרָקְאִי,
הַגּוֹף הָיָה שְׁלִי –
הַתְּכוּפָה.
הַיָּד הָיְתָה, שְׁלִי,
הִרִימָה תְּמִשְׁטָה.

רשימות מבית המוות

אחרי ש - בוא נקרא לו ק. -
שָׁמַע תְּהִשְׁתַּכְּבוֹת שְׁלִי
הוא פֶּסֶק בְּנִחְרָצוֹת
שָׁאֲנִי פּוֹסֵט מְרֵאוּמָטִי.
אֲנִי מוֹדָה שְׁזָה עֲשֵׂה לִי טוֹב -
אחרי כל בָּד הַרְבֵּה שָׁנִים,
שָׁבְהֵן לֹא זָכִיתִי אֶפְלוּ
בְּתַעֲוִידַת בְּגָרוֹת,
סוֹפְסוֹף יֵשׁ לִי תֹאֵר:
"פּוֹסֵט מְרֵאוּמָטִי כְּרוֹנִי".
בֵּן, לֹא רַק אֲתֶם,
גַּם אֲנִי מְקַנָּא בְּעַצְמִי.

פַּעַם קִרְאתִי אֶצֶל דּוֹסְמוֹיִבְסְקִי -
וְלֹא רַק זֶה חֲסִבָּה לְתֹאֵר שְׁלִי -
שָׁרְנַע לִפְנֵי הוֹצָאתוֹ לְהוֹרֵג
הַדָּבָר הַיְּחִיד שֶׁהִמְרִיד אוֹתוֹ -
אֲנִי מִתְבַּנֵּן, אֵת דּוֹסְמוֹיִבְסְקִי -
הָיָה הַשְׂרוּכִים הַפְּרוּמִים בְּנַעֲלִים שְׁלוֹ.
אוֹתִי הִמְרִיד הַצָּבֶע שֶׁנָּשָׂר
מֵאֲבִזִּם הַחֲגוּרָה שְׁאֲבִי שֶׁלֹּף מוֹלִי.
וְהָיָה בָּהּ רַק שְׁנֵי הוֹרִים.
מוֹזֵר.

אֵיךְ אֶהְבְּתִי אֵת הַשְּׂדוֹת,
בְּעֶקֶר אֵת הַפְּאוֹת שֶׁלָּהֶם בְּאֻמָּצֵעַ חֲקִיץ,
הַיְבָשׁוֹת, הַצִּהְבוֹת,
עַל שְׁדֵי הָאֲדָמָה הַחוֹמָה לְהַפְּלִיא.

אֵה, כְּמוֹה הַתְּאֵוִיתִי לְהַתְּפִלָּשׁ בָּהּ,
שֶׁתִּנְיֵחַ אֶת יָדָהּ הַחֲמֹה, הַשְּׁקִמָּה,
עַל מִצְחֹוּ וְגֹפֹו שֶׁל הַיֶּלֶד,
שֶׁתִּפְהֶק מִתּוֹךְ הַפְּדָקִים שֶׁלָּהּ
שִׁיר עֶרֶשׁ הָרִישִׁי הָרִישִׁי
לְיֶלֶד שֶׁלֹא שָׁמַע מַעֲוָדוֹ
עַל פּוֹסֵט מְרֵאוּמָה כְּרוֹנִית.

עוד חלום שסיפרה לי עתליה חשוכת הבנים

בְּאוֹר הַיּוֹם הַדּוֹעָךְ
הוּא עֹנֵב עַל גִּבִּי,
הָלֵם בְּעֵרוֹתַי
עִם טוֹרֵית זָהָב.

שְׁחָפִים צָרְחוּ בְּמִרְחָקִים,
שָׁמָּה,
יִמְעַל יָם הַיָּם,
גִּבְעוֹת יִלְלוּ עַל שְׂדֵי הַנְּצִיחוּת,
בְּזֶמֶן שֶׁהַצִּמִּיד אֶת אֶזְנוֹ לְבִטְנִי
וּבִיחָד שִׁמְעָנוּ
אֵיךְ צוֹמְחִים יְלָדִים
בְּמִרְחָבֵי רַחֲמֵי.

נובמבר 2013

אָלױם היקר

שלושה שירים

הקדמה: האבחון

הסתכלתי על השפתים של הרופא,
שמןלמל אלי בפנים מאד מבינות
כאלו אני חצי מפגר.
משהו כמו ההבעה של אבי,
בשחרשות התחילו להתקהל לי ברקע
עם שבילים צרים לצדן
ופרש בודד, לבוש צבעוני,
רוכב עליהם לאטו.
שרתי כבר, נכון?
על התקופה ההיא
שבה האמונות הפלסטיות
נעמדה מולי
ופתאם הסתכלתי עליה.
תסתכל, אמרתי לאבי,
ופתחתי ספר ציור - מהראשונים שקניתי -
שתייה מלא בתאורי הצליבה.
תהיתי איך זה לצלב אותו.
לא, יש לו שער קצר מדי
והפנים שלו מאד מבינות.
"אלצהיימר", הוא מלמל.
אני מתבונן, הרופא.
"ששש, דוקטור אלצהיימר נח צהרם",
לחשו ברחוב המטפח בברסלאו.

בְּסוֹף הָרְחוֹב יֵשׁ בְּנִסְיָה -
בְּחַיִּית שְׁלֵה נָח גַּם יִשׁוּעַ,
שֶׁהִתְעַיַּף, כְּמֹה הִתְעַיַּף
מִכָּל הַמַּסָּע הַזֶּה מִנְּצֶרֶת עַד בְּרֶסְלָאוּ.
נִוְחוּ בְּשָׁלוֹם, אֱלֹזִים וַיִּשׁוּעַ.
Ruht wohl, * אֲנָשִׁים יְקָרִים.
"כְּפִירָה", מְלִמֶּל אָבִי, וְטָרַק אֶת הַסֵּפֶר.
בְּתִי מִחֶכֶה לִי בַחוּץ, מְלִמֶּלִּי לְרוֹפֵא וַיִּצְאָתִי.
שָׁמַשׁ פְּלוֹרֶסְנֵימִים הִשְׁקָתָה
אֶת סַפְסְלֵי הַהִמָּתְנָה.
הִיא נִשְׁקָה אוֹתִי בְּשִׁפְתֵּימָהּ וַיִּשְׁאַלָּה:
"נוֹ, יְקִירִי, מֶה הוּא אָמֵר?"

* הרופא - דוקטור אלזים אלצהיימר, כמובן.

* Ruht woh - מגרמנית: "נוח בשלום" (כורל 67 מה"יוהנם פסיון" של באך).

אסותא תל אביב: ברחבה למטה

צַפְרִים - בְּכָל מְקוֹם
אֲנִי נֶעְצֵר עַל הַצִּיּוֹן שְׁלֶהָן.
זֶה מְזַכֵּיר לִי מִשְׁהוּ,
וְאֲנִי לֹא זוֹכֵר מָה.
אֵיפֹה הוּא?
אֵיפֹה הַדּוֹכָן שָׁלוֹ?
"אֵתָה מְחַפֵּשׁ מִשְׁהוֹ?"
בֶּן, אֲמַא, אֵיפֹה הַבִּינָה'ה?
"אֲנִי לֹא אֲמַא שְׁלֶדָה,
אֲנִי הָאִשָּׁה שְׁלֶדָה."
אֲנִי נֶעְצֵר לְהִסְתַּפֵּל עָלֶיהָ.
שָׁקֵט צָהֳב, בְּלִי בְלוּם,
מִפְרִיד בִּינִי לְבִינָה.
הִנֵּה מוֹפִיעַ הָרֹאשׁוֹן.
קִדְּסִיכָל הַזֶּרְבוּבִית,
מִרְחֻרְחַת לְכָל הַבּוֹוֹנִים,
וְעִכְשׁוֹ זוּג עֵינִים עֲגֻלּוֹת וּשְׁחֹרֹת,
וְהִנֵּה כָּל הָרֹאשׁ.
וְהִנֵּה עוֹד עֹבֵר.
וְעוֹד אֶחָד,
וְעוֹד אֶחָד.
וְהֵם בָּלֵם רְצִים לְנִבְיָנָה
וּמִכְרִסִּים מְמוֹנָה בְּשִׁקְיָה
עַד שֶׁהָצָהֳב נִגְמָר.
-
יִקְרִיתִי, אִיזָה יָפִי שְׁבָאֵת.

"יָפִי שְׁחֹרֹתִי".

אָנִי מְחַבֵּק וּמְנַשֵּׁק אוֹתָהּ.
זוֹכֶרֶת שְׁפָעַם הָיוּ בְּמִקְוֹמוֹת כְּאֵלֶּה
דּוֹכְנִים שָׁל בִּיגְלָה חֵם?
הַיּוֹם רַק רִשְׁתּוֹת כְּתִי קָפָה
בְּלִי שׁוֹם בִּיגְלָה חֵם.
"בְּלִי שׁוֹם בִּיגְלָה חֵם",
הִיא אוֹמְרֶת בְּקוֹל כָּל כֶּךָ רְחוֹק וְרוֹעֵד
עַד שֶׁאֲנִי חֵיב לְשִׁבֵּת.
צִפְּרִים, תִּקְשִׁיבִי.
גַּם אֶת נֶעְצָרֶת, תְּמִיד,
עַל הַצִּיּוֹן שְׁלֶהָן?

סווים אינטרנשיונל איירליינס

מאז שהפֿרתי ת'איש שלי -
אלהים, היה פעם זמן
שלא הפֿרתי אותו? -
נִשְׁרוּ לוֹ עֲלִים וְרָקִים
אָפְלוּ בְּאֻמְצֵעַ הַקּוֹץ.
אז איך יכלתי
לא להיזות על הגזע שלו
ולצחק עוד ועוד בְּרַגְלִים פְּשׁוּקוֹת?
אֲכַל כָּכָר תְּקוּפָה אֲרָכָה לִפְנֵי הָאֲבִחוֹן
לא היה ברור מי העיץ, מי הקוץ.

המיקרופון שלך, יקירי.

מה הטעם לקבע מחלון המטוס
מי העיץ ומי הקוץ?
רק שדה עננים למטה,
ויבול פלאי צומח בו:
מה שִׁמְרָנוּשִׁים כְּשִׁבּוּהִים עָלָיו.

המיקרופון שלך, יקירה.

תִּמְדֹּבֵר עַל הַמִּסָּח אֶתְמוֹל לְשׁוּיָן,
או זאת מְבַרְלִין בְּשִׁבְתָּ?

בפועל בין המושבים, יקירה,
עמד יהודי והתפלל.
אשה כל כך יפה ישבה שם
לִיד הַגִּדְנוֹד שֶׁלוֹ קְדִימָה-אֲחוּרָה,
ולצדה יפה אחרת, אמה המבגרת.
היא נָגְעָה בו פעם אחת -
התעלם.

פעם שְׁנִיָּה,
 הִתְעַלַּם.
 בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית
 הִיא פָּשׁוּט הַזִּיזָה אוֹתוֹ,
 וּבְקוֹל שְׁשׁוּמָעִים רַק מֵעַל עֲנָנִים
 הִיא לֹחֶשֶׁשֶׁה לוֹ בְּאָזֶן:
 "אִמָּא שְׁלִי צְרִיכָה לְהַשְׁתִּין,
 אֱלֹהִים בְּטוֹחַ יִסְלַח לָהּ
 עַל תַּחֲלֻשָּׁה הַזֹּאת".

הַמִּיקְרוֹפּוֹן שֶׁלָּהּ, יִקְרָה.

זֹאת הָיִיתִי אֲנִי, יִקְרִי.

מֵאֵז שֶׁהִכְרַתִּי תִּאֲשִׁשׁ שְׁלִי
 נִשְׁרָו לוֹ עֲלִים יִרְקִים
 אֶפְלוּ בְּאִמְצַע תַּקְוִין.

ביאת הקומוניזם

הקניין מתחיל למות.
יש כאלה, כמו אופירה למשל,
ששומרים לראות איך השמים
מידים בו עננים
עד שכל הגוף שלו מתפזר.
אני לא שמח.
להפך.

אכל אני גם לא ממחר
לקנות לו תרופות -
יום אחד הוא יחזור,
נדמה לי,
ושוב הוא יתן לי לראות
את הצהב שלו בשולי השדות.

הצהב-צהב הזה.

בכל אופן,
אני גם לא שמח בשאנשים מתים.
רק שלא כמולם,
הקניין - את שומעת, אופירה? -
יום אחד הוא יחזור.
נדמה לי.

ימים כל כך יפים

אבא שֶׁל אוֹפִירָה מֵת בְּגִיל 84.
זֶה הָיָה לִפְנֵי שָׁנָה.
נִסִּיתִי לְנַחֵם אוֹתָהּ,
לֵאמֹר לָהּ שֶׁהוּא חַי חַיִּים אַרְבָּעִים,
לֵאמֹר לָהּ שֶׁפְּחוּת אִי יוֹתֵר
הֵם הָיוּ לְמַעֲמוֹ.
הִיא בָּעֶסֶה עָלַי וְאָמְרָה
שֶׁבִשְׂבִּילָהּ הוּא חַי מְעַט מְדִי.
שֶׁתִּקְרָא.
לְמַדְתִּי אֶת זֶה מִקְרָאוֹ.
הוּא אָמַר לְאֲדִיפּוֹם -
אִם אַתֶּם זֹכְרִים -
"אֲנִי מַעֲדִיף לְשִׁתּוֹק
בְּדָכְרִים שֶׁאֲנִי לֹא מֵבִין בָּהֶם".

שְׂרָשֵׁי הַפִּיקוּסִים בַּשְּׁדָּרָה
נִפְצוּ אֶת כָּל הַמְדָּרְכָה,
שֶׁהִסְרִיחָה מִהַפְרִי שֶׁלָּהֶם
וּמִחֲרָא שֶׁל כָּלָבִים.
הָאִשָּׁה הִתְיֵאָס עַל הָאוֹפָנִים,
הִיא הִיטָה כָּל כָּה יָפָה.
בְּרוּר שֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי עָלֶיהָ -
בּוֹכַע קֵשׁ, שְׁמֵלָה, מְשֻׁקָּפִים,
זֶר חֲמִנִיּוֹת עֲנֻקִּיּוֹת בִּידִים.
הִיא נִתְקַלָּה בְּשָׂרָשִׁים וְנִפְלָה.
"אֲבֹאֵלָה!" - זֶה מָה שֶׁפְּלָמָה.
מָה אֲנִי יוֹדֵעַ?

"אֲנִי מַעֲדִיף לְשֹׁתֶק
בְּדָבָרִים שֶׁאֲנִי לֹא מֵבִין בָּהֶם".

גַּם לֹא מֵת.

אֶתְמוּל.

בְּגִיל 94.

הַשָּׂג בִּיּוֹלוֹגִי לֹא רַע, אִמְרָתִי לְעֵצָמִי.

אֲבָל אֲנִי לֹא מִתְפֹּן לְנַחֵם אֶת בְּנוֹ

וְלֹמַר לוֹ שֶׁאֲבִיו חַי חַיִּים אֲרָבִים.

שִׁתְקָתִי וְהִבְקָתִי אוֹתוֹ

וְגִפּוֹ הָרוּעַד סִפָּר לִי הַכֹּל.

בְּחַיִּי,

"אֲנִי מַעֲדִיף לְשֹׁתֶק

בְּדָבָרִים שֶׁאֲנִי לֹא מֵבִין בָּהֶם".

נח במוזיאון הבריטי

לא קל - מזה אני אומר -
כמעט בלתי אפשרי, בכל שמותבגרים,
לזכור את תולדות.
לא, לא את הדפדוף הפנימי הרגיל,
אלא את העולם מוגבה המתנים.

עם זאת,
במוזיאון הבריטי,
שומרי הארמון המכנפים מאשור
ומבט האינסוף של מלכי גדות הנלוו
רקנו אלי ואמרו - בלחש:
"הלז, נכון, לא קל לזכור תולדות
במוזון שצינת בבית הקודם,
אבל, תשמע, זה NADA
בהשוואה למאמין הבלתי אפשרי -
לגמרי! -
לתפס בכלל שיש מתנים אחרים".
טוב, אם אתם אומרים,
עניתי בקול רם
ועברתי לי למומיות.

בחמש וחצי בערב,
בשבני הקטן ואני
יצאנו מהמוזיאון
אל Bedford Square Garden מאחור,
ובשפך הייתי בטוח
שגם הוא - במוזון -
התענג על חמוקי העלם
באגף היוני,

"סְנַאִי"

צֹחַח פִּי הָרוֹקֵד,

"סְנַאִי"

וְעֵינָיו שָׁדְדוּ כָּל הַיּוֹם הַזֶּה

הָאִירוֹ אוֹתִי שׁוֹב בְּיָרֵק.

ענני נוצה ונח

מתחתי,

כשאני שר לי שירים על הדף,
יש שמיח עם שלל דגמאות.
מכירים את זה שפתאום איזו דגמה
מקבלת צורה ברורה
ורגע אחר כך משתנה לגמרי?
חיל עם רוכה מכון לפנים,
לא, דוקא רוקר
עם גימרה שלופה -
כך או כך, הרמתי ידים.

כן, בטוח שאתם מכירים את זה,
ואולי יש גם שם לתופעה.
טוב שיש שמות, נכון?
הם כמו גבם שרואים מרחוק -
ביד, ברנל, מסביב לגוף בלוי.
כן, מי לא צריך לפעמים איזה גבם
מסביב לגוף בלוי?

בכל מקרה, איך שאמר לי נח,
כששכבנו אתמול בערב
עם הגב על הריח,
את הריח של הדשא הקצור,
ושאל אותי מה שנער שואל
עד שאביו משתתק,
"ואבא, אתה רואה ת'ענן הזה?
לי הוא נראה כמו ענן".

מִלֶּאכִי בַחצוֹת הַיּוֹם

מְשׁוֹרֵר יְדוּעַ כָּאֵן אָמַר
שְׁמִשְׁוֹרִים קוֹרְאִים רַק אֶת עֲצָמָם.
לְמוֹת עַל הָרְבוּי הַמְּלֻכּוּתִי הַזֶּה.
קַח לְמִשְׁלָא אֶת אֲרֶכְלִיכּוֹם,
הַמְּשׁוֹרֵר הַיּוֹנִי הַהוּא
שְׁחִי לְפָנֵי הַמּוֹן שְׁנִים,
וְאַהֲב, אִיךְ אֶהֱב תַּחֲיִים.
פְּעַם, בְּקֶרֶב אֶחָד -
בְּמוֹ שֶׁהוּא שָׁר כָּל כֶּךָ יָפָה -
הוּא חָטַף כְּזֹאת בְּהֶלֶת
עַד שֶׁזָּרַק תַּמְּוֶנֶן שְׁלוֹ
וּבִרַח לְהַצִּיל אֶת חַיֵּיו.
וְגַם אֶתְּה, בֵּן שְׁלִי,
תְּמִיד יֵשׁ לָהֶם סְבוּת לְקֶרְבוֹת.
אֲזוּ בְּשֵׁהֶם יִקְרְאוּ לָךְ לְהַצְמִיחַ אֱלִיָּהֶם,
תִּגִּיד לָהֶם תּוֹדָה -
חָשׁוּב תְּמִיד לְשֹׁמֵר עַל גִּימוּם -
וְתוֹסִיף שְׁאֲבִיד, מְשׁוֹרֵר
שֶׁקָּרָא וְגַם תִּרְגֵּם, אוֹמֵר
שְׁמוּטָב לֹא לָהֶם, לֹא לָךְ,
לְהַעֲמִיד אוֹתָךְ בְּמַצֵּב שֶׁל אֲרֶכְלִיכּוֹם,
הַמְּשׁוֹרֵר הַיּוֹנִי הַהוּא,
שְׁחִי לְפָנֵי הַמּוֹן שְׁנִים,
וְאַהֲב, אִיךְ אֶהֱב תַּחֲיִים.

לְאוֹקְאוֹן

הַבָּנִים שְׁלִי בְּכָר קוֹרְאִים לִי
Old school,

וְאַתְמוּל, עַל הַצּוּק מוּל הַיָּם,

בְּשֶׁהַשְּׁמוֹשׁ סִימָה

לְהַסְתַּבֵּל עָלֵינוּ בְּכַעַם

וְאוֹרֶה שְׁלוֹה נְשָׂרָה

עַל אַחֲרוֹנֵי הַמִּתְרַחֲצִים,

אוֹפִירָה צְחָקָה

"Old school נולֶדֶת".

שְׁנֵי יְלָדִים יָצְאוּ מֵהַמַּיִם

בְּצַעֲקוֹת שְׂמִיחָה.

בְּשֶׁהֵינּוּ בְּגִילָם - זֹכֶרֶת? -

קָרָאוּ לָזֶה "פֶּעַר הַדּוֹרוֹת"

וּבְעֵטוֹ בְּכַדּוֹר,

אוּ "אֵיזָה אָבָא עֲתִיקוֹ",

כְּמוֹ שֶׁנִּגַּח הַכֶּבֶד שֶׁל שְׂמוּאֵל,

מִשְׁכּוֹנֵת הַתֵּימָנִים.

הַקּוֹפְצָנִי יוֹתֵר בֵּין הַשָּׂנִים

לֹא הִצְלִיחַ לְתַפֵּס,

וְהַכַּדּוֹר חָדֵר לַשַּׁעַר

בֵּין שְׁנֵי הַכְּפָכִים.

"אֵיזָה אָבָא עֲתִיק" -

וְשׁוּב, כְּמוֹ בַּפֶּעַם הַהִיא,

הַמְּפִלֶצֶת מְגִיחָה מִתְנַגְּלִים

לְמִרְפֵּה אֶת שְׁנֵי הַיְלָדִים.

יֵם,
צוֹק,
יָלֵד צוֹהֵל,
יָלֵד בּוֹכֶה,
אוֹפִירָה וְאֵנִי -
חֶשֶׁד עֵדִין הַתְּבוּפָה אֶל בְּלֵנוּ
וְלַחֲשֵׁנוּ לוֹ מוֹשֶׁהוּ בְּאוֹזֵן.

רחבת גילמן

זוהרה אֶלְפִסִּיה:
איזה שם יפה!
כמו שאומר, נדמה לי,
המשורר סמי שמרית.
זוהרה מהעיר פס.
ותמיד בשמזכירים אותה,
מזכירים גם את הקרבה שלה
לחצר המלך -
מן הסתם, לא גוססב השלישי.
יש בזה אולי הלה מסמכת
בעיני אותם אנשים.
אבל בואו נחזור לסמי שמרית.

הוא, אתם יודעים, משורר -
אחד שזכר לו בערגה עמקה
במנגו שהשיטה לו אמו
לפני שער הבניסה
לעיר העתיקה של פס,
בשהיה בן חמש,
אולי שש.
וזאת היתה הפעם הראשונה בחייו
לא רק שאכל מנגו,
אלא ששמע בכלל את השם הזה:
מנגו.
שתי הברות,
שהפנו מיד דרומה
את חוט נשימתו,

לְצִלֵּיל הָאֶפְרִיקָאִי שִׁלְהֵן -
 כֶּךָ לְפָחוֹת נִדְמָה לוֹ -
 בְּשַׁעֲהַ שְׁעָמֵד בְּקֶרֶחַת הַגִּזְוִנְגֵּל
 עִם כִּידוֹן רוֹטֵט בְּיָד
 מוֹל הַנֶּמֶר הַדְּרוֹף לְהַפְלִיא
 כְּמוֹ אוֹתוֹ חֲתוּל בְּאוֹנֵי בְּרִסִּיטַת תַּל אָבִיב,
 שֶׁבָּהּ הוּא מְלַמֵּד הַיּוֹם,
 הַחֲתוּל הַחַיָּה שֶׁהָעוֹלָם סָבִיבוֹ שֶׁתֵּק
 בְּזִמָּן שֶׁהַתְּכֻנָּה כְּלוֹ אֵל הַדְּרוֹר -
 אוֹ הַפְּשׁוּשׁ? -
 עַל הַשִּׁיחַ.

מוֹטֵב לְהִשָּׁאֵר עִם זִכְרוֹן
 שֶׁל נֶמֶר רוֹטֵט וּפְשׁוּשׁ,
 חוֹשֵׁב סְמִי שְׁמֵרִית וְהוֹלֵךְ לוֹ מִשָּׁם,
 תוֹהֶה עַל הַנֶּחֱמָה שֶׁל כּוֹתֵב שׁוֹרֹת אֵלֶּה
 לְלֶכֶד בְּטַפְרָיו אֶת הַמָּלָה מְשׁוֹרֵר.
 אֵה, הוּא מְנִיף אֶת יָדוֹ בְּכַטּוּל
 וְלֹחֵשׁ מִכָּל הַצָּהָב שֶׁל הַמִּזְנוֹג -
 זוֹהָרָה אֶלְפִּסְיָה:
 אֵיזָה שֵׁם יָפָה!

יוני 2013

מִרְדּוּשָׁה

בְּזִמְזוֹן שֶׁהָעוֹלָם עָבַר מִגֶּשֶׁם לְפִרְיָהָ
וְנִמְלֵא בְּגוֹזְלִים וּפִקְעוֹת,
הֵנִיץ אֶתֶם גַּם אָבִי,
שָׂאמוֹ וְאָבִיו קָרְאוּ לוֹ
מִרְדּוּשָׁה.

אִי, אִיזָה שֵׁם יָפָה,
אָמְרוּ הַדּוֹדוֹת וְהַדּוֹדִים.
מִרְדּוּשָׁה,

עַם הַהִמְעָמָה עַל שָׁה.
וְכָכָה קָרְאוּ לוֹ הַיְלָדִים בְּשִׁכּוּנָה
וְאַחֵר בְּדֵ בְּבֵית הַסֵּפֶר -
לֹא, שֵׁם הֵם קָרְאוּ לוֹ
עַם הַהִמְעָמָה עַל דּוֹ.
וְכָךְ קָרְאָה לוֹ בֵּת הַשְּׂכָנִים
(שֶׁכֶּלֶם דִּבְּרוּ עַל הַשְּׂרָפָה בְּעֵינֶיהָ)
בְּלִילוֹת נְעוּרֶיהָ שֶׁנִּרְקְבוּ
בְּמַפְשׁוֹת הַנּוֹרָאָה בֵּין דָּתָה לְדָתוֹ.

עַד שֶׁהִגִּיעָה אִמִּי.

שֶׁחֲלָמָה עָלִיו בְּסִפְרָדִית מְאֹהָבָת
וְדִבְרָה אֵתוֹ צִרְפָּתִית אֱלִיאָנָם.
וּבְמִטּוֹרֵנְטוֹ, בְּשִׁנְרִסְיָלָה הִיפָּה שְׂאֵלָה,
עֲנִיתִי לָהּ "סִימּוֹן, גִּרְסִיָּלָה".
אָבִי, הוּא עָנָה "מֶרֶק" לְאִמִּי
וַיִּפְּיוּ שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּמַעֵט.

וְאָז הֵם הִגְרּוּ שָׂמָּה.

וְשֵׁם מֶרְדּוּשָׁה כּוֹנֵם הָעֵבִים
הָפִיךְ לְ"מֶרְדֵּכִי",
שֶׁם בּוּזְגָלוֹ יוֹרָה הַבְּרָקִים
הָפִיךְ
"גִּל".

מֶרְדּוּשָׁה בּוּזְגָלוֹ,
שֶׁשָּׂמוֹ פָּרַשׁ עַל קִירוֹת הַתֵּבֵל
שְׂמִיחִים רְקוּמִים בְּאָדָם כְּמוֹם,
מֶרְדּוּשָׁה בּוּזְגָלוֹ שֶׁבִקֵּעַ
בְּשִׁהְעוּלָם עָבַר מִגֶּשֶׁם לְפִרְיָהּ
וְנִמְלָא בְּגוֹזְלִים וּפְקָעוֹת.

אה-לה אזופום

לְמַעַלָּה, מְרֹאֵשׁ הַצּוֹק,
הַבֵּיט הַנְּשָׁר הַגָּדוֹל לְמַטָּה,
בֵּין הַקָּרְעִים בְּעֵנָנִים
שֶׁחֲשָׁפוּ תַּאֲרִץ הַשְּׁחוּרָה.
רוּחַ קָרִירָה, נְעִימָה,
בְּדֶרֶה אֶת נוֹצוֹתָיו
וְאֶת מִבְטֹו הַשָּׁקֵט.

לְמַטָּה, מְקַרְחַת הַיַּעַר,
הַבֵּיט הַשָּׁפָן הַקָּטָן לְמַעַלָּה
בֵּין הַקָּרְעִים בְּעֵנָנִים
שֶׁחֲשָׁפוּ אֶת רֹאשׁ הַצּוֹק.
רוּחַ חֲמִימָה, נְעִימָה,
בְּדֶרֶה אֶת פְּרוֹתָו
וְאֶת מִבְטֹו הַנֶּרְעֵשׁ.

כַּמּוֹה אֲנִי מִתְנַעֲנֵעַ פְּתָאם
לְאַקְלִיפְטוֹסִים וְלַגֹּזַע הָאֲדִיר שֶׁלָּהֶם,
לְאַצְבָּעוֹת הָעָלִים הָעֲדִינּוֹת.
אֶתְמוֹל. לֹא, שְׁלֹשׁ, זֶה הָיָה
שֶׁרְאִיתִי דָּקֵל כְּרוֹת
מוֹטָל בְּאֵיבָרִים כְּבִדִּים עַל הָאָרֶץ.
אֵינְסְפּוֹר אֲנִישִׁים עֲמָדוֹ סְבִיבֹו
לְהִתְאַבֵּל עַל פְּלֹא חַיִּיו.

בֵּין מְסַפֵּד לְמְסַפֵּד,
בְּקָרְעִים בֵּין הַמָּלִים,
צִלִּיל כְּמַעֵט בְּלָתִי נִשְׁמָע
נָרָם לָנוּ לְהַטּוֹת אֶת הָרֹאשׁ:
מְקַרְחַת הַיַּעַר הַשְּׁחוּרָה
זֶנֶק לֹא הַשָּׁפָן הַקָּטָן,
בְּחִיּוֹד קִטְנָטוֹ,
אֶל רֹאשׁ הַצּוֹק, לְמַעַלָּה.

אזופוס באפריקה

במה שמח הפיל שהוא פיל
בשרואה במי האגם
את אפו הארוך,
שחי מעצמו,
ואת תבשימי השנהב על פניו.
אפלו שלגי העד
על הר קלימנג'רו -
השד הכביר ההוא
בחנה של סואנה,
שמחפש כל ימיו
והלילות,
שואל בתזזיתיות
קופים ונשרים
"ראיתם אולי ת'שד התואם שלי?" -
אפלו שלגי העד
על שיא קלימנג'רו,
שמטביעים על האגם
בפת גלדת וגיל,
אינם צחים היום
במו ענקי השנהב
בפניו המסתכלות של הפיל.
ורסיו הארכים רועדים -
במה הוא שמח היום,
במה שמח.

אה-לה Corot

אם קִיָּקְרוּ הָיָה צָרִיף לְבָחַר
בֵּין לְקַפֵּץ הַבָּקָר לְחֶבֶר
אוּ לְכַתֵּב עַל זֶה,
אֵינִן לִי הֶרְבֵּה סָפֵק,
לְפָחוֹת לְפִי הַחֲבוּר שָׁלוֹ -
"עַל הַחֲבֵרוֹת" -
בְּמָה הָיָה בּוֹחֵר.

וּמָה אֶתִּי, לְנִסֵּעַ אֵלָיו
אוּ לְכַתֵּב תִּשְׁיֵר הַזֶּה?
בְּחֻנּוֹת, בְּתַחֲנֹת הַדֶּלֶק
מוֹל מַחֲנֶה שְׂמוֹנִים,
מוֹכְרִים קָפָה מְשֻׁבָּה.
אֶקְנֶה לוֹ קַפְסָה גְדוֹלָה.
קִיָּקְרוּ, בְּרוּר, לֹא הַפִּיר
אֶת אֲבָקַת הַקְּסָמִים הַחוּמָה.
הוּא הָיָה בּוֹדֵאִי מִבֵּיא לְחֶבֶר
בְּדוּרֵי גְבִינָה בְּשֶׁמֶן זֵית,
שֶׁהִכִּינוּ בְּמִשְׁק שָׁלוֹ.
זֶהוּ, אֲבִיא לָרֵן גַּם אֶת זֶה.

פְּתָאם תּוֹפֶסֶת אוֹתִי אֵיזוֹ כְּמִיָּה
לְשׁוֹרֵת הַבְּרוּשִׁים שָׁם, רוֹאִים?
לְאַרְץ הַשְּׂבִיל שֶׁקִּיָּקְרוּ עוֹלָה בּוֹ.
הַשְּׂמֵשׁ כָּבֵר מִסְפִּיק חֲזָקָה
לְסֹמֵר לְקֶרְחַת שָׁלוֹ,
אֲבָל הָרוּחַ תַּקְלָה מִהַגְבָּעָה
מְרַבֶּכֶת מְעַט אֶת הָחֹם.

בְּיַד אֶחָת הוּא מְחַזֵּק אֶת הַלְבָנָה
בְּשִׁנָּיה מִפְשִׁיל אֶת הַמוֹנָה,
וּלְצַד שׁוֹרֵת הַכְרוּשִׁים הַשְּׁקֵטִים,
שָׁם, בְּמַעְלֵה הַגִּבְעָה,
הוּא שׁוֹרֵק תְּרִישִׁית עִם הַזְרִיר
לְחֹן עֶקֶשׁוֹן שֶׁנִּדְבֵּק בּוֹ שְׁלֵשׁוֹם.

עמק בית שאן

הצִהָרִים בְּאַרְץ הַחוֹמָה הַזֹּאת,
בְּאַמְצֵעַ תְּקִיץ,
לְפַעֲמִים אֲנִי כָּל כֶּךָ אוֹהֵב אוֹתָם.
הַכֹּל מִבְּמִבְּם לֹא

לְאֵט

לְאֵט -

שְׂכִיל הָעֵפֶר עַד הַלֵּיל הַיָּשׁוּן,
הָרִיחַ הָעֵצֵל מִהֶרְפֶּת.
הִנֵּהנִתִּי לְאִישׁ שָׂרָכָב עַל הָאוֹפָנִים:

לְאֵט

לְאֵט

הוּא בָּהָה בִּי.

עַם הַגִּבְעָה מֵאֲחֹר.

חֲלִילִית, פִּסְנֶתֶר וְקוֹנְטֶרָה בָּם -
בָּרוּר שֶׁהִנֵּעַתִּי!

כַּמָּה דְּקוֹת אַחֲרֵי תַּחֲלַת הַמוֹפֵעַ
מִיִּשְׁהוּ בְּקֹהֶל קִטֵּעַ ת'בְּסִיסָם,
שֶׁהִקִּישׁ עִם הַנֶּעֱלַל עַל הַבְּמָה,
וְדָרַשׁ מִמֶּנּוּ לְחַלֵּץ אוֹתָהּ:
"זֶה מִשְׁנַע אוֹתִי!"

אַמְתִּי לְגִמְרִי - נִשְׁבָּע.

אֲנִי תוֹהָה אִם לְסַפֵּר
כַּמָּה בָּהָה בּוֹ הַבֶּם
אוֹ אִם חָלֵץ אֶת הַנֶּעֱלַל אוֹ לֹא.

אֵהָ,
הַצִּהָרִים בְּאַרְץ הַחֹמָה הַזֹּאת,
בְּאַמְצֵעַ הַקָּיִץ,
לְפַעַמִּים אֲנִי כָל כָּךְ אוֹהֵב אוֹתָם.

צפונית לעפולה

צָרַחַת עוֹרֵב.
מֵשֵׁב קָרִיר בְּיוֹם חֲמָסִין.
כָּדָה, בְּאִיוֹז אֶגְבִּיּוֹת,
וּפְתָאם, מְרַגְּשִׁים שְׁחִיִּים.

אָחִי אֵלִי אוֹמֵר לִי,
שֶׁהַנְּסִיעוֹת,
אִם הֵן לְעֵתִים רְחוֹקוֹת,
עוֹשׂוֹת לוֹ אֶת זֶה.
מִיָּם רוֹתְחִים,
שְׁתֵּי כְּפִיּוֹת קָפָה -
עִם תַּעֲרֻכַת הַל' וְחוּיָאג' -
מְרַתִּיחִים שׁוֹב,
וְלִדְרֹךְ.

וְאֵדִי עָרָה,
צִמָּת מְגִדֹּה,
הַפְּנִיָּה הָרֵאשׁוֹנָה יְמִינָה בְּכַבִּישׁ הַסְּרַגֵּל,
וּמִגְיָעִים לָרֶן.
שׁוֹב קָפָה -
הַרְבֵּה פְּחוֹת טַעִים -
מְשֻׁחָחִים וְצוֹחֲקִים,
מְקַלְלִים וְצוֹחֲקִים,
וְחוּא מוֹצִיא לְחֹצֵר תְּקַטְנָה
סְדֵרֶת צִיּוּרִים חֲדָשָׁה שְׁלֹו.

אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים בְּחִמּוֹסֵי הַזֶּה
מִתַּחַת לְעֵץ לֹא גָדוֹל,
שִׁכְרָגִיל - לְעִזְאוֹל - אֲנִי לֹא מוֹזֵה.
הַצִּיּוֹרִים מְנַחִים עָלַי אוֹ עַל אֵלַי.

אוֹ מִתַּחַת לְמִאֲפָרָה בְּרֹצֶפֶה.

וּפִתְאֹם, אֲנַחְנוּ נִרְעָדִים וְשׁוֹתְקִים.
מִי יוֹדֵעַ,
אוֹלֵי אֵלֶּה הַצִּיּוֹרִים הָרְחוּקִים,
כָּל כֶּף רְחוּקִים שֶׁל רֶן,
שׁוֹגְרָמוֹ לָנוּ לָזֶה.
אוֹלֵי הָרוּחַ.
אוֹלֵי הָעוֹרֵב.

בפנייה לַנִּין*

יש מקומות שבהם
אני מרגיש ת'חיים
בצורה כל כך מוחשית
באלו הם אכן או עץ תאנה.
עד היום הוא הראה לי
רק ציור פיגורטיבי.
היום הוא הראה לי ציורים מפשטים
ואהבתי אותם, איך לומר,
כמו את הענן ההוא -
סבלנות, תבואה אגוע אליו.

גם לכם נמאס קצת מג'ז?

מרגלות הגבעה ההיא
הצמיחו פפר קטן:
גפות חן לרבות שָׁלָה.
"מוחמד בכרי גר שם", הוא אמר.
"לא", חלקתי עליו,
"הוא גר צפונה מכאן, בג'ליל".
בכל מקרה, הסבמנו
שאנחנו מתים על עינים פחלות -
ביחוד אם הן משפצות
ביפי נזרא כמו שלו.

גם לכם נמאס קצת מג'ז?

מהטָרָסָה בְּמִסְעָדָה
 רָאִינוּ עַל קוֹ הַדֶּהָר אֶת נִצְרַת.
 בְּשֹׁהַנְעֵנוּ לְקַפָּה וְלִבְקָלָאוּהָ -
 פְּנִימָסָמִית! -
 עֵנָן לֹא יִמְרָנִי
 מִחֶק אוֹתָהּ כִּמּוֹ טִיפָקָם.
 וְאֲנִי חוֹשֵׁב, אֱלֹהִים -
 כְּמֹה שְׁמִיּוֹת עֲשִׂיתִי בַּחַיִּים שְׁלִי,
 כְּמֹה מַחְשָׁבוֹת עַל אֲנָשִׁים וְדְבָרִים
 שֶׁנִּמְחָקוּ בְּכָר מִזְמַן כִּמּוֹ נִצְרַת.

גַּם לָכֶם נִמָּאֵם קִצֵּת מִגִּזָּז?

אַחֲרֵי הָאֲרוּחָה הַקִּפְצָתִי אוֹתוֹ חֲבִיתָהּ
 וְנִסְעָתִי אֶת הַזְמַן הָאֲרָךְ עַד הַבֵּית.
 בְּשֶׁקֶט,
 בַּחֲשֵׁד,
 בְּלִי שׁוֹם מַחְשָׁבוֹת,
 נִסְעָתִי תִזְמַן הָאֲרָךְ עַד הַבֵּית.

* נִין - כִּפּר צִפּוֹנִית־מִזְרָחִית לַעֲפּוּלָה.

ברִיכַת גְּבֻעוֹן

שוב יְהוּדִים וּמַסְלָמִים
רָבִים
לְמִי יֵשׁ אֵל יוֹתֵר אֲרָךְ,
שוב מוֹחֲרֵי נֶשֶׁק וּפּוֹלִיטִיקָאִים
מִתְלַחֲשִׁים בֵּינֵיהֶם בְּחִיוָהּ,
וּבְשִׁקּוּלָטִים אֶת הַמַּצְלָמָה מֵרָצִינִים
וְסֻחִים עַל "קְדֻשַׁת הָאָרֶץ"
וְ"מִיטֵב בָּנִינוּ".

וְשׁוּב, וְזֶה הִכִּי שׁוּב,
כָּלֶם מִסְבִּיבֵי מַצְמָרְפִּים לְמִרְיָכָה -
וּבְגָרוֹן מוֹשָׁט.

אֱלֹהִים, אֵיךְ יִשְׁכְּנוּ בַּמִּרְפָּסֶת
וְהַשְׁתָּאִינוּ עַל לֶחֶק תַּכִּים יִרְקִים
שְׁעָבְרוּ כָּל כֶּךָ מוֹחַר מַעְלִינוּ.
אֲמַרְתָּ: "אֲוִרְחִים חֲדָשִׁים בְּאֶרֶץ".
"כָּכָר תּוֹשְׁבֵי קִבְע", תִּסְתַּנֵּי,
וְלִגְמֹנוּ מִהִקְפָּה הַמְּבֻשָּׁל:
רוֹתֵחַ, חֲזֹק, גְּדוּשׁ הֵל -
בְּדִיוֹק בָּמוֹ שְׂאֵה־בֶת.

מוֹלָנוּ, עַל רֶקַע הַהָר הַיֵּרֶק,
בְּדַמּוֹת עֲנִי הַמִּדְרוֹן,
נִלְחַם צָבָא אָדָם בְּכָהֶל.
וּשְׁנִינוּ, הַמִּבְטָ שְׁלָנוּ
הָיָה בְּשִׁבִּיל הַמִּפְתָּל,
נִזְכָּר? בְּשׁוּלֵי הַיַּעַר.

אִשָּׁה רָכְבָּה שֵׁם עַל אוֹפָנִים -
אֵיךְ הִיכְנוּ בְּשׂוֹהֵינוּ אוֹתָהּ!

מוֹת מוֹקְסוֹמָה

לְמַעַלָּה, בְּשַׁחֲקִים,
בְּתוֹךְ הַתְּכֵלֶת הַדְּלִילָה,
הָעֲמוּסָה כָּל כָּךְ בְּדִידוּת,
שׁוֹכֵן הָאֵל קוֹצֵלְקוֹאֲטֵל
עִם יֵתֶר אֲחִיו הָאֵלִים.

הוּ, בְּמָה הֵם מִתְאַוִּים לְגִיחוֹחַ גּוֹיָאֲבָה!
הוּ, בְּמָה רָעִיבִים לְגּוֹיָאֲבָה בְּשִׁלָּה!

לְמַעַלָּה, בְּשַׁחֲקִים,
בְּתוֹךְ הַתְּכֵלֶת הַדְּלִילָה,
שׁוֹכֵן הָאֵל קוֹצֵלְקוֹאֲטֵל,
חוֹלֵם, מִתְפַּלֵּל לְגּוֹיָאֲבָה.

נובמבר 2013

סבֿלָת

שלושה שירים

"וַיִּלְכְּדוּ גִלְעָד אֶת־מַעְבְּרוֹת הַיַּרְדֵּן לְאֶפְרַיִם, וְהָיָה כִּי יֹאמְרוּ פְּלִיטִי
אֶפְרַיִם אֶעֱבְרָה (= וכשפליטי שבט אפרים רצו לחצות את הירדן),
וַיֹּאמְרוּ לוֹ אַנְשֵׁי־גִלְעָד 'הָאֶפְרַתִּי אַתָּה?' וַיֹּאמֶר 'לא'. וַיֹּאמְרוּ לוֹ 'אָמַר־
נָא שְׁבַלְתָּ' וַיֹּאמֶר 'סְבַלְתָּ', וְלֹא יָכִין לְדַבֵּר בֶּן (= כי לא הצליח להגיד
שבִּלְתָּ), וַיֹּאחֲזוּ אוֹתוֹ וַיִּשְׁחַטּוּהוּ אֶל־מַעְבְּרוֹת הַיַּרְדֵּן. וַיַּפֵּל בְּעֵת הַהִיא
מֵאֶפְרַיִם אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם אָלֶף". (שופטים יב 5-6)

לְמוֹת מִקְנָאָה מִהָאִישׁ הַזֶּה מוֹלִי,
שֶׁשׁוֹאֵל אֶת חֲנָה מָה הַשָּׁעָה -
נֹאמֶר, בְּגִרְמָנִית אוֹ עִרְבִית -
וּמִבֵּין, מִנְיִמַת קוֹלָה,
שֶׁעוֹבֵר עָלֶיהָ זְמַן לֹא קָל,
וּמִסִּיק, מִהֲדִיאֵלֶקֶט שְׁלֹה,
שֶׁהִיא, בְּהִתְאַמָּה,
מִבְּרִלִין אוֹ מִקְלִנְסוּוֹה.
מִיֵּלֵא, קְלִנְסוּוֹה, בְּרוּר -
זְמַן לֹא קָל עוֹבֵר
עַל רַבִּים בְּקְלִנְסוּוֹה.
לֹא צוּרִיד לְהִרְחִיב, נֹכֹחַ?
כֹּף, בְּעִבְרִית כּוֹזָא,
הַיִּיתִי רוֹצֶה שֶׁהִיא תַעֲנֶה לִי,
וּמִיד הַיִּיתִי יוֹדֵעַ - הִיא מְצַפֶּת.

הִיא לֹא הִיתָה
 מִי יוֹדֵעַ מָה יָפָה אוֹ חֲמוּכָה,
 אָבֵל, אִי, אִידֹ נִמְשָׁכְתִּי אֵלֶיהָ.
 בָּכַל אֶפֶן, חֲסֵעַר הַסֶּף
 עַל מַעֲבְרוֹת הַיַּרְדֵּן
 לֹא הִשְׁאִיר לְעִבְרִית דִּיאֲלֶקְטִים,
 אִזּוֹ לֹא יִדְעָתִי
 אִם הִיא מְסַפֶּת אוֹ דִּימוֹנָה,
 אֶפְלוֹ לֹא לָפִי גְנִיחוֹתֶיהָ
 בְּלִילָה הַסֵּלִיל הַהוּא בַּחֲדָרָה -
 חֲדָרָה, אֲמַתִּי, לֹא בְשָׁבִיל חֲרוּזוֹל -
 וְכָכָה, בִּיחָד עִם כָּל הַשִּׁכְנִים,
 מִתַּחַת לְכוּכְבֵּי הַפֶּתָאם מְעֵלִינוּ,
 לֹא יִכְלָנוּ לְהַפְסִיק לְתַהוֹת
 אִידֹ יִתְכֵּן שֵׁשֶׁם, בְּבִרְלִין -
 מְטְרוֹפּוֹלִין סוּפֶר קוֹסְמוֹפּוֹלִיטִית -
 עוֹבֵר עַל חֲנָה, בְּאַמָּת,
 זְמַן מֵאֹד לֹא קָל.

גַּם בְּתֵל אָכִיב וְגַם בִּירוּשָׁלַיִם

יֵשׁ "רְחוּב בֶּן יְהוּדָה",

וְאֲנִי חוֹשֵׁד שְׂוָה בְּגִלְלָהּ, אֲלִיעֶזֶר,

שְׂאֲנִי לֹא אוֹהֵב אוֹתוֹ.

וְדוֹקָא הִייתִי אָמור לָאֵהֵב:

בְּכֶן יְהוּדָה בִּירוּשָׁלַיִם

הַכְּרַתִּי אֶת נִגְה הַיְּפָה,

שֶׁלֹּא עָבְרוּ עֲשָׂרִים דְּקוֹת

וּכְבֵּר הִיתָה בְּמִפְתִּי.

תוֹדָה, זֶה לֹא שִׁנֵּיתִי אֶצְלִי.

גַּם לֹא הֶעֱבָדָה שְׁחֲזוֹן שְׁלִי -

פִּי, בְּלִשׁוֹנִי -

סִירָב לַעֲמֹד לִי.

אֲתָה יִמְכִּין, זֶה אֲשַׁמְתֵּד!

הַתַּעֲקֻשָּׁת שֶׁיִּדְבְּרוּ פֹה

בְּנִיב סְפָרְדִּי.

בְּגִלְלָה זֶה הֶרְחוּב בְּתֵל אָכִיב

נִרְאָה כָּל כֶּךָ סְתָמִי?

לֹא יוֹדֵעַ. אוֹלִי.

אֲכַל הַיּוֹם,

שָׁנִים הֶרְבֵּה מְאֹד,

אֲנִי מִמָּוֶשׁ יוֹדֵעַ

שְׂאֵם הִיתָה לוֹחֶשֶׁת לִי

בְּנִיב תִּימּוֹנִי/

שׁוּמְרוֹנִי/

אֲשַׁכְּנֹזִי,

הַפִּי/וֹיִן שְׁלִי

הָיָה מוֹדֵקָה לִי

לְאֶרֶץ כָּל כֶּן יְהוּדָה.

"אין מעבירין לפני התיבה לא חיפני ולא בישני ולא מיבעונין, מפני שהן עושין היהיון חיתין ועיינין ואין. [ובעברית מודרנית: לא מרשים לתושבי חיפה, בית שאן וטבעון לעבור לפני ארון הקודש בבית הכנסת, מפני שהם הופכים את האות ה' ל'ח' ואת האות ע' ל'א'.]
(תלמוד ירושלמי, ברכות, ב, ד)

לְחַיּוֹת קִשְׁה־תְּפִיסָה אֶפְשָׁר בְּכָל דִּיאֲלָקֻט.
לֹא יִכְלָתִי לְחַיּוֹ אֶת הָאִיִּנִים
מִחֲרָגְלִים שָׁלָה.

אַחֲרֵת כָּבֵר, חִיא אֲמָרָה בְּרָכוֹת.
כָּל כֶּךָ רְצִיתִי שְׁתַּגָּא בְּחֹן כָּבֵר.
עֲכָשׁוּ חוּא נִגְאָ בְּחֹן,
חִיא אֲמָרָה,

רִפְרָפָה נְשִׁיקָה
וְחִלְכָה.

לְחַיּוֹת קִשְׁה־תְּפִיסָה אֶפְשָׁר בְּכָל שְׁפָה.
גַּם טָפֵשׁ.

קִחוּ סִפּוֹר שְׁסַפֵּר לִי י.א.
בְּמִשְׁרֵד חֲמֻרָה שְׁלוֹ
בְּתִיאֲטָרוֹן חֲלָאֲמִי:

שְׁלוֹנְסְקִי נִפְגַּשׁ פֶּאֶם עִם מִתְרַגֵּם מִחֲאוּ"ם,
שְׁשֵׁלֵט בְּאֶשֶׁר שְׁפּוֹת.
אַחֲרֵי חִפְגִּישָׁה שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ
מָה דָּאֵתוֹ אֵל חֲאִישׁ.

"טָפֵשׁ בְּאֶשֶׁר שְׁפּוֹת", חוּא אָנָּה.
לֹא רַע, מָה? י.א. פִּלֵּט.

אַחֵר כֶּךָ חֲזָמִין מִמֶּנִּי תַרְגּוּם לְמִדְיָאָה.
לְחַיּוֹת מְרַשָּׁע אֶפְשָׁר בְּכָל נִיב וְשְׁפָה.

השפן הקטן: שיר ערש

השפן הקטן שכח לסגור תדלת,
ובלם, בלם, בלם -
שוועלים, נחשים,
ברישים, נמרים -
נכנסו ועשו בו שמות.
פשוט עשו בו שמות.

2013

שלוש פינות: שיר ערש

לְשִׁמוּלִיק אָחִי שְׁלֶשָׁה יְלָדִים,
שְׁלֶשָׁה יְלָדִים לְשִׁמוּלִיק אָחִי,
לוֹלִי הָיוּ לוֹ שְׁלֶשָׁה יְלָדִים
הָיִינוּ שׁוֹב מְנַגְּנִים וְשָׂרִים.

2013

הצגה יומית

לגלעד עברון

שְׁפָרִיץ דָּם סוּמֵר לְקִיר.

כְּדִי לְהוֹכִיחַ שֶׁהַבּוֹם שָׁלוֹ רָצִינִי,
אִישׁ הִיקוּזָה מְחַנֵּךְ -

וְתִקַּע לְעֶצְמוֹ כְּדוּר בְּרָאשׁ.
כָּל הַשְּׁחָפִים מִתְעוֹפְפִים מִהַמְזוּח.
אֲנִיָּה צוֹפֶרֶת שׁוֹב וְשׁוֹב.
הוּא לֹא יִזְכֶּה לְרֹאוֹת אֶת הַתְּעַרְכָּה
בְּאִישׁוֹן שֶׁל טָקְשִׁי קִיטְנוֹ,
הַבּוֹם,

שׁוֹגֵם בַּיָּם אֶת הַפֶּרֶט הַזֶּה.

הַדָּם נוֹזֵל עַקְשׁוֹ מִהֵר
עַל סִפְתַּת הָעוֹר הַשְּׁחוּרָה
מוֹל עֵינָיו הַנִּדְהָמוֹת
שֶׁל רֹאשׁ הַכְּנוּפִיָּה הַיְרִיכָה.
"טָפָה אָדָם וְשָׁחֹר מִדִּי, לֹא?"

בוֹתֵב לִי אַחִי אֵלֵי בְּאִימִיל.
מֶה שֶׁמְזַכִּיר לִי לְקַפֵּץ אֵלָיו -

הוּא גֵר רָחוֹק, בְּדָרוֹם,
וְאֲנִי רוֹצֶה לְהִיּוֹת אִתּוֹ קֶצֶת.
הָאֲנִיָּה מִמְּשִׁיכָה לְצֹפֵר שׁוֹב וְשׁוֹב
בֵּין צְוֹחוֹת לְבָנוֹת שֶׁל שְׁחָפִים -
לְמֶה הַטֶּלֶפֹּן לֹא מַפְסִיק לְצִלְצֹל? -
וְהַחַיִּים גָּמְרוּ לֹל לֹל מִהָרָאשׁ
כְּאֵלּוֹ הָיוּ פֶּעַם יוֹתֵר מְסֵתֵם קְטָשׁוֹפ.

CUT!

דְּבוּשׁ סְפִיד

אַתְמוֹל בְּעָרֵב -
"דִּיּוּיד הַמְּנִיאָקוּ" -
אַחֲרֵי שְׁנַיִם שָׁלֹא אֶכְלֵתִי שְׂוֹאֲרָמָה,
קִנֵּיתִי לִי מִנָּה.
"תִּרְאֶה אֵיךְ אֲנִי מִגְלָף תִּשְׁפּוּד!"
הַיּוֹם בִּבְקָר
הִתְקַשֵּׁר אֵלַי מִיִּשְׁהוּ:
"אַתָּה מִחֲפֹשׁ עוֹבֵד שְׂוֹאֲרָמָה?"
הַמּוֹן דְּבָרִים בְּאַלֶּה קוֹרִים לִי.
אִישׁ אֶחָד אָמַר לִי פֶעַם
שְׂוֶה אֹמֵר שֶׁ-someone דוֹפֵק לִי בַדֶּלֶת.
"דִּיּוּיד הַמְּנִיאָקוּ"
הָאֵמֶנְתִּי לוֹ.
פֶּעַם עוֹמֵד שֵׁם הַדּוֹר,
פֶּעַם רוּחַ פְּרָצִים,
וּלְפִעָמִים גּוֹשׁ שִׁישׁ,
כְּזֹה שְׂכֻמָּה מְכֻוֹת פִּטְיִישׁ,
וְהוֹפֶה - פֶּסֶל מִגִּיחַ מְמוֹנֵי.
אֶבֶל אֶפְלוּ מִסְמֵר
אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ לְתַקֵּעַ,
אֲזִי אֵיךְ אֶדְבֵּר עַל אֶהֱבָה?
"דִּיּוּיד הַמְּנִיאָקוּ"
צוֹרֵחַ הַיֶּלֶד
בְּקוֹל שֶׁל הַלּוֹאִי שֶׁתַּחֲלִיק עַל בְּנָנָה,
"דִּיּוּיד הַמְּנִיאָקוּ"
"דִּיּוּיד הַמְּנִיאָקוּ"
שְׁנַיִם שָׁלֹא נִגְעֵתִי בְּשְׂוֹאֲרָמָה
וּפִתְאֹם הַטֶּלֶפֹּן הָזֶה,
שָׁלֹא מִפְסִיק לְצַלֵּצֵל.

לא, תעשו לי מזבח,
אל תדברו אתי על צרוף מקרים
ובטח לא על גוש השיש:
דרך אנכי, מה יצא ממנו?
אכל הדפיקות האלה בדלת -
"דיוד המניאק!" -
שמעוהו בכר יפתח תדלת.

אהבה נוסח אמריקה

גם אתה ראית ת'סרטי הזה?
הגבור, פושע אמריקאי זעיר,
מוגלה, incroyable*, שמוהפה שלו
נשפכת ספרדית שוטפת,
ופתאם הוא ברוץ סמים קולומביאני.
או משהו כזה.
טוב, היום ברוץ זה רק סמים,
ולגבי קולומביה,
היית פם בקולומביה?
אבל ספרדית, אי, ספרדית.
בשפתהתי את הדלת -
אחרי צלצול Olé ארד -
היא עמדה שם בשמלה לבנה
זרועת עגולים אדמים,
ובכתפים חשופות
שנצנצו אלי מעמק החשך.
כל הלילה שכחתי בתוכה ת'עברית
והתמלאנו בזעה ספרדית.
בבקר, אחרי המקלחת,
ישבנו בחלון עם הברז
ובהינו - מי יודע באיזו שפה -
בבנין שצמח לו לפתע ממול
והסתיר לנו ת'ברבורים השחורים.

* incredible - מספרדית (אינקראיבלה), "לא ייאמן".

נִפְרָטִיטִי: הַסֵּרֵט

בְּיוֹם זֶה וְזֶה
בְּשַׁעַה זוֹ וְזוֹ
הִלַכְתִּי לְאַלְנָבִי פֶּנֶת הַיֶּרְקוֹן
לְרֹאוֹת בְּבֵית הָאוֹפֶרָה סָרֵט.

בְּחֻזִּית,
בְּחֻלּוֹן הָרֶאֱנוֹה שֶׁל סְטִימֶצְקִי,
הִסְתַּבֵּלָה עָלַי נִפְרָטִיטִי מֵאַחֲרֵי הַזְכוּבִית -
וְהִחְזִירָתִי לָהּ מִבֶּט.

בְּיוֹם זֶה וְזֶה
בְּשַׁעַה זוֹ וְזוֹ
שִׁימוֹן בּוֹזְגֵלוֹ נָסַק לְשָׁמַיִם,
הִתְאַחֵד עִם גִּלְגָּל הַחֲמָה.

הִיא נִתְּנָה לִי לְרֹאוֹת
אֶת עֵינֶיהָ, שְׂפָתֶיהָ.
נִתְּנָה לִי לְרֹאוֹת מָה שֶׁלֹּא אֶסְפֵּר,
וְעֶצְרָה אוֹתִי רַק מִלְּבוֹא אֵל קוֹלָהּ.

בְּשִׁנְפִלְטוֹתַי מִהֶאֱלָפֵן הַחוּמָה,
רִאִיתִי שֶׁתִּקְהַל בְּכָר יֵצֵא מִתְּפֹרֵט.

שׁוּם סִימָן אֲכֻזָּכָה לֹא נִפְר
עַל רוּחַ הַיָּם, שְׂאֲחֻזָּה בְּיָדִי,
וְהַשְׁמֵשׁ שֶׁטִּבְּלָה מֵאַחֲזֹר.

נובמבר 2013

ספרים, רבותי, ספרים

לדוד מוסקוביץ

היא שאלה אותי ברדיו

על סוקרטס והנוד

ומה דעתי וכו'.

כפא ומיקרופון - Shoot!

אבל איזה סוקרטס ואיזה הנוד:

הראש שלי היה ברימנד קרבר

שעצבן אותי בהגן אתמול.

מה, מי הרשה לו לכתב בסגנון הודה?

מי נתן לו לעשות את זה לפני?

ושלא תבינו אותי לא נכון:

אני בהחלט אוהב לומר את דעתי -

בעקר לעצמי.

ובשעות הנוחות לי.

אז בשהיא שאלה אותי על סוקרטס

ואמת

וצדק

וטוב

וכל מיני מלים כאלה,

נזכרתי ביזאל הופמן -

אני באמת צריך להרים אליו טלפון -

הוא ספר לי פעם

שבסוף מפגש פרופסורים אחד

סכם המנחה ואמר

"במפגש הבא נדבר על אלהים".

למה האלפנים כל כך חומים?

הַעֵיִן נִעְצָרָת עַל צָבֵעַ מִתְקַלָּה,
מִשְׁתִּיקָה לָרֹנֵעַ אֶת דִּהְרַת תִּדְעוֹת.
כִּמּוֹ שְׂאוֹמֵר אָהִי שְׂמוּאֵל
"הִיחַפֵּד חֲמוֹר לְסוֹם מְרוֹיץ?" -
עֲנִיתִי לָהּ לִפְנֵי שְׂשׂוֹאֵלָה עַל חֲנוּד,
וְקִלְקֵלְתִּי שׁוֹב אֶת רִימֹנֵד קֶרֶב,
שְׁמֹת מִפְּרִטֹן בְּגִיל חֲמִשִּׁים
לְמֹרֹת שְׂבַחַיִּים שְׁלוֹ
לֹא יֵצְאוּ לוֹ מְלִים כְּאֵלָה מִשִּׁיר.

The Modern Art of Dying*

- לְמָרוֹת שֶׁקָּצַת בְּהִירוֹת
לא הִיתָה מְזִיקָה לוֹ.
- קָצַת!?
- תַּעֲבִיר לִי אֶת הַמָּלַח, בְּבִקְשָׁה.
- טוֹב, אוֹלֵי הַרְבֵּה,
אָבֵל כְּדֹאֵי לְהִתְאַמֵּץ -
יֵשׁ מְטַעְמִים בַּפָּנִים.

צִי־אָה בּוֹם־בוֹם
צִי־אָה בּוֹם־בוֹם.

הִיא הַגִּישָׁה פֶּסֶטָה מְרִיָּה
עִם שְׁנֵי סוּגֵי רְטָבִים מְעֻלָּפִים,
וְ"תִשְׁתּוּ בְּלִי הַגְּבֻלָּה,
קְנִיתִי אֲרָגוֹ יִינֵן שָׁלֹם",
אָבֵל הִיא גַם הַתַּעֲקָשָׁה
שֶׁכְּדֹאֵי לְחַפֵּר בְּדְרִידָה.

צִי־אָה בּוֹם־בוֹם
צִי־אָה בּוֹם־בוֹם.

אֲנִי לֹא מִצְלִיחַ לְהַכִּין:
אִם הַמִּפְרָשׁ בְּסִירָה נִפְוֶחַ,
אֵיךְ זֶה שְׂמֵחַמְרָפֶסֶת נִדְמָה
כְּאֵלּוֹ הִיא עוֹגְנָתָ?
(פאוזָה)

גַּם הַעֲנָנִים נִרְאִים
כְּמוֹ שָׁרֵן צִיר אוֹתָם פֶּעַם.
וּבְמִסְעָדָה הָעֲמוּסָה בַּפֶּנֶה
לֹא מִפְסִיקִים

צ'יֵי־אָה בּוֹס־בּוֹס
צ'יֵי־אָה בּוֹס־בּוֹס.

"יִשְׁכַּתִּי שָׁם עִם אִמָּא שְׁלִי,
הִיא בְּהֶתֶה בִּי אוֹלִי עֶשֶׂר דְּקוֹת,
בְּשִׁקְטָהּ, בְּרַפּוּזָהּ, וְאִמָּרָה:
'אַתָּה יוֹדְעֵת? יִכְלָתִי לְהִיּוֹת אִמָּא שְׁלָדָה'".
תִּינּוֹן הִיָּה קָל,
בְּחִיר כְּמוֹ בְּרִטְרִנְד רֶסֶל -
שְׁתִּיתִי אֶת בְּלוֹ,
לְמִרּוֹת שְׁאֵנִי מְעַדִּיף יוֹן אָדָם.
אֲכַפֶּת לָכֶם שְׁנוֹתֵר הַפֶּעַם
עַל

צ'יֵי־אָה בּוֹס־בּוֹס
צ'יֵי־אָה בּוֹס־בּוֹס?

וְכָל הַזְּמַן הַזֶּה הִינֵנו אֲמוּרִים לְהִגִּיב
עַל הַצִּיּוֹר שְׁלוֹ בְּקִיר פֶּנֶת הָאֲכָל.
הַשֶּׁמֶשׁ כָּבֵד שְׁקָעָה מִזְּמַן -
גַּם זֶה לֹא הֵיטִיב עִם הַצִּיּוֹר.
Male di luna:
אֵיזָה לִילָה!

היא דברה על אֶלְצֶהִימָר,
הם על הַמָּתוֹת חֶסֶד,
ומול עֵינִי – בְּחַיִּי –
הִירַח הַתְּאֵבֵד בְּמִבְיָעָה.

צִיָּאָה בּוֹם־בוֹם
צִיָּאָה בּוֹם־בוֹם.

סובארו, למשל, ואופניים

שבעה שירים

לזכרו של נתן הניג

המוֹן זְמַן לֹא פִתַּחְתִּי אֶת תַּא הַכְּפּוֹת,
אֲבָל מִיָּד הָיָה בְּרוּר שֶׁהֵן לֹא שָׁלָה.
קֶדֶם כָּל, הַמּוֹדָה שֶׁלָּהֶן.
אַחֵר כָּדָּה, הַצֶּבֶע -
מִיִּן גִּוֹן שֶׁמּוֹפִיק תְּמִיד עַל פְּנֵיהָ
עֻוּת קָטָן, לֹא רְצוֹנִי, שֶׁמִּצְחִיק אוֹתִי.
לֹא הַפְּעָם.

הַקִּילוֹמֶטְרִים בְּנִסְיָנָה הִזְאֵת לֹא נִגְמְרוּ.
הַנּוֹף הַיָּחִיד הָיָה הַהֲזוּיָה,
שֶׁשָּׁחַמוּ אוֹתִי,
בְּעֶקֶר הַקּוֹלוֹת.
מִהֵר מְאֹד צִמְצַמְתִּי תִּצְאָפְשָׁרִיֹּת
עַד שֶׁהִנְעֵתִי אֵלָיו:
יָפָה כְּמוֹ פֶסֶל יוֹנִי,
מִחֲרִיד כְּמוֹ הַשְּׁלֵמוֹת שָׁלוֹ.

רַק בְּרִנֵּעַ שֶׁהִחֲנִיתִי אֶת הַמְּכוֹנִית
נִזְכַּרְתִּי שֶׁהֵן בְּעֶצֶם שְׁלִי.

הַמִּין שֶׁעָשִׂינוּ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם -
הַמוֹן זְמַן לֹא עָשִׂינוּ כְּמוֹהוּ.

יש רגעים שבהם אני יודע בודאות

שמשוהו טוב קורה לי בחיים.

למשל, כשעברתי על הספרים

בדוכן בחוץ של פולק בקינג ג'ורג'

ורק התחלתי לראות

את מה שלא ראיתי עד אז בציור.

אף התרגשתי מכל הצבעים שחבו לי.

ולא יאמן - הם חבו לי.

או התקופה ההיא בטורונטו,

בעונה הכי בתמהאדמה בעולם,

כשבאמצע הרחוב הרחב, השקט החוא,

שמעתי מאחור נהמה רחוקה.

נעצרתי והסתכלתי בשמים.

שמש עדינה החזירה לי מבט

מבעד לעלי האדר.

איפה המטוס?

הנהמה המשיכה.

כששוב נעצרתי והסתכלתי לאחור -

כן, ראיתי אותה.

אחר כך, בשדה התעופה בטורונטו,

שלא חזרתי אליה עוד מעולם,

ראיתי תאשה

שכל חיי עד אז התגעגעתי אליה.

נדמה לי שגם היא ראתה אותי.

כשהסתכלתי שוב, היא כבר לא הייתה שם.

נעלמה ברעש נורא כמו הלמבורג'ני קונטש

ברחוב הרחב, השקט החוא.

בְּמַה רָעַשׁ מְלָה אַחַת יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת.
אֶהוּבָתִי בְתַקּוּפָהּ הִיא
הִיטָה קוֹרֵאת לִי - לֹא בְּלִי קִנְיָה - קְנוּסָקִי.
וְלִמְרוֹת שְׁאֵנִי לֹא יִפְגֵּי,
הִיא הִיטָה מִסְפִּיק נְבוֹנָה
לְזוּז מַעַט הַצָּדָה,
וְלִהְשָׁאִיר אוֹתִי עִם ה־GPZ900R.

מוֹזָר, אִזּוֹ לֹא,
אֲבָל הָאוֹפִנוֹעַ הַזֶּה,
יַחַד עִם כָּל הָאוֹפִנוֹעִים הָאַחֵרִים
שֶׁהִרְעִישוּ אֶת יָמֵי,
וְסִלְקוּ בְּשִׁקְדָּנוֹת מַחְלֻמוֹתֵי
כָּל דִּבְר פֶּרֶט לְמִרְאָה מֵאַחֹר
שֶׁל צְמוּג עֶבֶה בֵּין שְׁנֵי מַפְלָטִים -
כָּל אֵלֶּה הִסְתַּלְּקוּ לָהֶם מִזְמָן.
הִיטָה שְׂמִיחָה, לְפָחוֹת בְּשִׁבִּיל הַפּוֹאֲטִיקָה,
לִזְמַר שִׁיר אֶהוּבָתִי נִשְׁאַרָה.
אֲבָל - אִם נִתְעַלֵּם מִהֲנִטְיָה שְׁלִי לְגִזְמָאוֹת -
אֲנִי לֹא אוֹהֵב לְשַׁקֵּר, בְּאַמֶּת,
אִזּוֹ בֶּן, גַּם אֶהוּבָתִי הִסְתַּלְּקָה.
וְאַלֵּהֶם, בְּאֵיזָה רָעַשׁ.

אופניים

האָשר -

מִלְמִיד אוֹתְנִי הַחֶכֶם הַהוּא, אָרִי־סוֹ -
מִבֶּסֶס עַל תְּלוּיֹת מְזַעְרִית
בְּכָל מַה שְּׁמַחֲוֶצֶה לָנוּ.
הַסֶּבֶר לֹא רַע, נִדְמָה לִי,
לְךָ
שֶׁבְכָל פַּעַם שְׁאֲנִי עַל אוֹפְנִים -
מִתְפַּקֵּעַ לוֹ חִיּוֹד מְנַמֵּשׁ עַל פָּנַי.

וְאֲנִי מְדוּשׁ לִי עִם הַמְנוֹעַ
הַכִּי אוֹטְרָקִי בְּעוֹלָם,
וְשׁוֹמֵעַ - תִּאֲמִינִי אוֹ לֹא -
אֵיךְ מִתְחַנֵּן הַפְּשׁוּשׁ אֶל הַנֶּץ
אוֹ

סֶתֶם פִּטְפוּטֵי חֲרָקִים.
הַשָּׁעַר, שֶׁכָּבֶר אֵינִי עַל רֹאשִׁי,
מִתְבַּדֵּר לוֹ בְּרוּחַ, שְׁשִׁשְׁנָה וְעוֹד אֵיךְ,
וְכֹךְ,

בֵּין סְבִיזִינִים צְהָבִים,
שְׁמִת־כַּטְלִים לָהֶם בְּאוֹר הַחֹזֶק,
כָּל הַצָּרוֹת וְהַחֹבוֹת נִעְלָמִים,
כּוֹלֵל תְּגוּבָתוֹ הַקְּצָרָה שֶׁל הַנֶּץ
וְהַפְּלִים שֶׁשְׁלַחְתָּ בִּי אֶת־מוֹל.
מָה אֲנִי אוֹמֵר - תִּאֲמִינִי אוֹ לֹא -
כּוֹלֵל אֶפְלוֹ אָרִי־סוֹ.

אוניות

"ההיסטוריה היא כלבה מונגמיסטית,
שהדוגלי שלה הוא לנשך בך עלילה
מתחלתך ועד סופך",
קראתי פעם באיזה מקום.
באמת.

ובמה הייתי רוצה
שהיא תשך אותי עכשיו,
כדי להזכר בתשוקה,
בלחט,
באחבה שלי התיא, העתיקה.
אנייה.
לילה.
שכל זוהר.
רעד עם טעם מלח בפה.

(איך התרמוס-עד-לשמים שלה
הפך פתאום רק למלה!)

אכל זה סתם קשקוש
של מי שאחבתו נגמרה מזמן
ולבו קר, כמו בבקר אחרי,
אל ההיסטוריה.
ואליה.

זוֹכְרִים אֶת הַשִּׁיר הַהוּא:
 "בַּת־חַנָּה לְבָאָר שָׁבַע עָמֹד קָטָר?"
 אִם כֵּן, אַתֶּם כָּכָר לֹא יְלָדִים.

בְּכָל אַפֹּן, לֹא רַק קָטָר עָמֵד שָׁם.
 וּלְמַחֲרָת בְּבִקָּר הִיא נִסְעָה לְחוּל,
 וְהוֹסִיפָה: "לְתַמִּיד!"
 בְּזֶמֶן הַהוּא קִצְתָּ הַתְּקַשִּׁיתִי לְהַבִּין
 אֵיךְ אֶפְשָׁר לָקוּם
 מִלְּיָלָה בְּלִי שְׁנָה שֶׁל זֶרַע וְזַעֲה
 וּלְהַעֲלֹם, בָּךְ, "לְתַמִּיד!"

מִי יָכוֹל לְסַפֵּר אֶת הַרְכָּבוֹת
 שֶׁנִּסְעָתִי בָּהֶן מֵאָז,
 עִם אוֹתָהּ תְּחוּשֶׁת חוּץ לָאָרֶץ -
 גַּם בְּחוּץ לָאָרֶץ -
 שְׂמִתְּלוֹהָ לְכָל נְסִיעָה
 וְלֹא מִתְקַדָּה לְעוֹלָם.
 פַּעַם הָיָה אֶפְלוֹ קְרוֹן מִסְעָדָה.
 כֵּן, בְּאַמֶּת.
 עִם עֵשֶׂן סִינַגְרִיּוֹת וְרִיחַ קָפָה
 וְעִם חֲלוֹנוֹת פְּתוּחִים עַל חֲזִירֵי הַכֹּר
 בָּיַעַר בֶּר גִּיּוֹרָא,
 שֶׁעָזְרוּ לְקָטָר לְטַפֵּם.

אָבֵל, גַּם אֲנִי כָכָר לֹא יָלָד,
 וְלִמְרוֹת כָּל הַנְּסִיעוֹת שֶׁנִּסְעָתִי,
 וְאַף עַל פִּי שְׁוָה קָרָה לִי
 עוֹד הַמוֹן פְּעָמִים אַחֵר בָּךְ,
 אֲנִי עֲדִין מִתְקַשֶּׁה לְהַבִּין -

או בותר לא להבין -
איך אפשר לקום מלילה כזה
ולהעלים, כן, "לתמיד!"

מכל מקום, אם זה משנה או לא,
אני מתקשה גם עדין להבין
למה לעמוד בתחנה לבאר שבע.

בְּשֹׂאֲנֵי מָרִים אֶת הָרֹאשׁ
 בְּלִילָה מְלֹא בּוֹכִים,
 מִתְבָּרֵר לִי שֶׁהִסְקָנּוּת שְׁלִי
 הִיא מִהֲסוּג הַפּוֹאֲטִי -
 לֹא כִזּו שֶׁנִּפְלַט לָהּ מִחֶפֶז
 "אִיזָה יִפְיו",
 אֲלֵא, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים, "חֲטוּפָה",
 כָּד, בְּדֶרֶךְ אֲנֹכִי,
 וּמִיד אַחֵר כָּד מִטָּה אֵלֶיךָ אֶת הָרֹאשׁ -
 שְׂזָה מְאֹד פּוֹאֲטִי.

חֲלָלִית, לְעֻמַּת זֹאת,
 כִּי יֵשׁ בְּאֵלָה שְׂמִרִימִים אֶת הָרֹאשׁ
 בְּלִילָה מְלֹא בּוֹכִים
 וְתוֹהִים,
 לְמִשָּׁל,
 עַל חַיִּים אַחֲרִים,
 עַל מְרַחֲקִים כָּל כָּד בּוֹדְדִים,
 נוֹאֲקִים.
 וְגַם בְּזָה יֵשׁ מִשְׁחָו פּוֹאֲטִי.

אָבֵל נִחֹזֵר לְחֲלָלִית.

בְּשִׁהְיִיתִי יָלֵד,
 זֶה הָיָה הָרֶכֶב הַכִּי מִשְׁכָּלָל בְּעוֹלָם:
 מִיּוֹן שְׁנֵי סְרַטִּים בְּמַהֲרִירוֹת הַפּוֹכָה -
 אַחַד בְּשִׁבִּיל תַּחֲלִילִית הַמְּהִירָה,
 הַשְּׁנִי, בְּשִׁבִּיל הָאֲנָשִׁים בְּתוֹכָהּ
 (פְּתִיתִי שְׁלֹג בְּבוֹעַת זְכוּכִית).

בְּמִוֶּה הִתְאַמְצָתִי מִבַּעַד לַחֲלוֹן בְּעֵבוֹ
לְרֹאוֹת אוֹתָהּ עַל הַיָּרֵחַ.
לְעֻמַּת זֹאת,
לֹא צָרִיךְ לְהִתְאַמֵּץ
בְּדִי לְרֹאוֹת שְׂאֵנִי לֹא יֵלֵד –
וְזֶה אוֹלֵי הַכִּי הוּאֵמִי שְׂאֵפֶשֶׁר.

וּבְשֵׂאֵנִי מְרִים עֲבָשׁוּ אֶת הָרֹאשׁ,
אֶל לִילָה מְלֵא בּוֹכָבִים,
בְּרוּר לִי שֶׁהַרְכַּב הַכִּי מִשְׁכָּלָל בְּעוֹלָם
נִמְצָא בְּשִׁיר הַבָּא.

תוכן העניינים

- אפריל בלבנון 7
פסטיבל בורוכוב 8
10 1892
12 LG 2000W
עֶפְסוּסִים בעמק זבולון 14
15 Labuntur anni
המבח השוודי 16
שבת, דקה לפני שקמתי 18
להמים - שישה שירים:
שיפון חמניות 21
כפרי צרפתי 22
לחם חי 23
בִּשְׁמֶת 24
פּוֹמְפֶּרְנֶקל 25
קסטן 26
אחד העם-פינת הבימה, תל אביב 27
הרצל 55, עכו 28
עמק רפאים 16, ירושלים 30
שואל אֶבְיגֵנר 7, תל אביב 32
אסלות בטורונטו 34
שיר רוסי 36
ממתקי אלי 38
בחודש מָרְם הנפלא 39
רשימות מבית המוות 40
עוד חלום שסיפרה לי עתליה חשוכת הבנים 42
אֶלֹזִים חיקר - שלושה שירים:
הקדמה: האבחון 45
אסותא תל אביב: ברחבה למטה 47
קווים אינטרנשיונל אֵיירֵלִינִם 49
בִּיאַת הקומוניזְמִיבּוּם 51
ימים כל כך יפים 52
נַחַ במוזיאון הבריטי 54

- ענני נוצה ונת 56
מלאכי בחצות היום 57
לאוקואון 58
רחבת גילמן 60
מרדושה 62
אה-לה אופום 64
אופום באפריקה 65
אה-לה Corot 66
עמק בית שאן 68
צפונית לעפולה 70
בפנייה לנין 72
ברכת גבעון 74
מות מוקטסומה 75
סבלת - שלושה שירים:
יהודי 79
יודה 81
יהודה 82
השפן הקטן: שיר ערש 83
שלוש פינות: שיר ערש 84
הצגה יומית 85
דבול ספיד 86
אהבה נוסח אמריקה 88
נפרטיטי: הסרט 89
ספרים, רבותי, ספרים 90
92 The Modern Art of Dying
סובארו, למשל, ואופניים - שבעה שירים:
97 Subaru Impreza
98 Lamborghini Countach
99 Kawasaki GPZ900R
אופניים 100
אוניות 101
102 70-400-14
104 Apollo 11